

Hadâratlar Çatışması Kaçınılmazdır

حَتْمِيَّةُ صِرَاعِ الْحَضَارَاتِ

حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir

H. Safer 1423 - M. Mayıs 2002

dînini diğerk bütün dînlere üstün kılsın, velev müşrikler kerih görse de!...

Ey Rabbimiz, Ümmet-i Muhammed'i râzı olduklarına yönlendir, onu nusretine lâıık kıl, Ey Merhametlilerin En Merhametlisi, kapında mustazaflar olarak yalnız Sana yalvarıyoruz, yalnız Senden yardım diliyoruz ve yalnız Sana sığınıyoruz. Senin dergâhında Sana yakarıyoruz, Yâ Rab, yardımına muhtâcız, Yâ Rab! Dînini muzaffer kıl, vaadini gerçekleştir, üzerimize nusretini ve sekînetini indir, Ey Rabbimiz! Her hâlükârda Hamd Sanadır.

Hadârat Mefhumu	
Hadâratlar Arası Diyalog Mefhumu	
Hadâratlar Arası Eşitlik Düşüncesi	
Ötekini Kabul Etme Düşüncesi	
Alternatif Hadârat Düşüncesi	
Hadâratlar Arası Çatışma	
İslâm ile Diğer Hadâratlar Arası Çatışmanın Tarihi	
Hadâratlar Çatışmasının Yönleri	
Fikrî Çatışma	
İktisâdî Çatışma	
Siyâsî Çatışma	
Askerî Çatışma	
İslâm'ın Hadâratlar Çatışmasını Nefyettiği Şüpheleri	
Talep Cihâdını İnkâr Edenlere Reddiye	
Sonuç	

Sözün özü şu ki hadâratlar çatışması kaçınılmaz bir durumdur. Geçmişte de böyle idi, bugün de öyledir, gelecekte de bu çatışma, mahlûkâtın şerlileri üzerine vukuu bulacak Kıyâmet vaktinden hemen önce sona erinceye dek bâki kalacaktır. O halde başlarını kuma gömüp zilleti ve hezîmeti görmezden gelenlerin bu diyalog çağrılarına aldanmayınız, Ey Müslümanlar! Çatışmaya tam hazırlıklı olunuz. Zîra Kapitalist Batı Hadâratı, askerî, siyâsî ve iktisâdî yönlerden sizlere üstün gelmiştir. Fakat fikrî olarak asla üstün gelmemiştir, gelemeyecektir. Muhakkak ki Akîdeniz, aleyhinde heveslenenlere karşı azîzdir ve hâlen akıllarda ve gönüllerde capcanlıdır. Fakat şu var ki Akîdenizden dallanıp budaklanan hadâratınızın bazı mefhumlarına, bazı şâibeler karışmış, biraz tozlar bulaşmıştır. O halde Kitâb'a ve Sünnet'e rücû ederek bunlardan arındırmak ve üzerindeki tozu silkelemek üzere çalışınız. Sakın ha sakın, delilsiz bir sözü de kabul etmeyiniz, müctehid olmayanın deliline yahut haber verdiğine dayalı bir sözü de kabul etmeyiniz. Zîra zaman, ilimsiz fetvâ veren cehâlet elebaşlarının zamanıdır. O halde onlardan sakınınız ve ihlâs ile çalışan âlimleri araştırınız, dîninizi onlardan alınız. Nitekim onlar karanlığın kandilleridir, ama sayıları bugün pek azdır. Yine biliniz ki üstünlük ve zafer, eninde sonunda İslâm'ın ve Müslümanlarındır. Zîra Allah ve Rasûlü'nün kat'î haberler ile bize vaad ettiği budur! O halde Allah'ın vaadine içtenlikle güveniniz ve Halîfenizi nasbetmek ve sizden olan bir adam üzerinde birlikteliğinizi ikâme etmek üzere çalışınız ki hazırlıkları tamamlasın, Ümmet'i toparlasın, düşmanlarınızı korkutsun, İslâm'ın miğferini savunsun, raiyye hakkında adâletli olsun, denklik ile paylaşsın ve Allah, onun elleriyle

Mısır Kıptileri Müslümanlara saldırmış idi, ne Berberîler Müslümanlara saldırmış idi, ne de Deylemîler Müslümanlara saldırmış idi. Tüm bu beldeler, Sahâbe zamanında fethedilmişti. Bizâtihi onlar savaşı başlatmışlar ve tüm bu beldeleri fethetmişlerdi. O halde artık, Cihâd'ın sırf bir savunma savaşı olduğunu, İslâm'da savaş talebi olmadığını söylemeye mecal var mıdır?

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hadârat Mefhumu

Hadârat; hayat hakkındaki mefhumların toplamıdır. Bu hadârat, ya ilâhî bir dîn ile olur, ya da beşerin ortaya koyması ile olur. İlâhî bir dînin hadâratı, bir akîdeden kaynaklanmış olur, meselâ İslâmî Hadârat böyledir, çünkü İslâmî Akîde'den kaynaklanmıştır. Beşerin ortaya koyduğu hadârata gelince; ya bir akîdeden kaynaklanmış olur, meselâ Kapitalist Batılı Hadârat böyledir, çünkü Dîni hayattan ayırma [Laiklik] Akîdesi'nden kaynaklanmış bir hayat hakkındaki mefhumlar toplamıdır; ya da bir akîdeden kaynaklanmamış olur, meselâ Şintoizm, Yunan, Bâbil veya Âsur hadâratları böyledir, çünkü bu hadâratlar, bir milletin veya milletlerin üzerinde birleştikleri birer hayat hakkındaki mefhumlar toplamıdır ki bu tür hadâratlar, ya millî ya da beşerî hadârat olur.

Ayrıca bazen bir milletin ya da milletlerin herhangi bir dîni ve akîdesi olur, ancak bu dînde hayat hakkında mefhumlar bulunmaz. Meselâ Hıristiyanlık ve Budizm böyledir. Dolayısıyla insanlar, hayat hakkında kendilerine has mefhumlar üzerinde birleşirler. Bu mefhumlar, onların hadâratlarını teşkil eder ve bunun dînleri ile bir alâkası olmaz, çünkü dînlerinden kaynaklanmaz. Bir dînleri olsa da, hadâratları dînî olmaz. Binâenaleyh birçok milletin, dinlerinin farklılığına rağmen, aynı hadâratı paylaşmaları mümkündür. Japonlar, Hindular, Sihler ve Fransızlar böyledir. Nitekim onların dînleri farklıdır ama hadâratları tektir ki bu, Kapitalist Hadârat'tır.

Hayat işlerinde kullanılan hissedilir şeylerin maddî şekilleri hadâratlardan değildir. Ama bazen onun neticelerinden olur.

eder, sonra şöyle derdi: "Allah'ın adıyla, Allah yolunda gazveye çıkın. Allah'ı inkâr edenler ile savaşın! Gazveye çıkın, ama haddi aşmayın, (ğanimete) hıyânet etmeyin, gâdr (haksızlık) etmeyin, müstele (hakâret için cesetler üzerinde tahribat) yapmayın, çocukları öldürmeyin! Müşrik düşmanlarıyla karşılaştığınız zaman, onları üç haslete yahut sıfata dâvet et. Eğer sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık onlara dokunma! Önce İslâm'a dâvet et, eğer sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık olarak dokunma! Sonra kendi dârlarından (beldelerinden) Dâr-ul Muhâcîrîn'a (Dâr-ul İslâm'a) ayrılmaya (hicrete) dâvet et ve onlara haber ver ki bunu yapmaları halinde muhâcirlerin lehine olan onların da lehine olur, muhâcirlerin aleyhine olan onların da aleyhine olur. Eğer ondan (beldelerinden) ayrılmayı reddederlerse, onlara haber ver ki Müslüman A'râbîler (bedevîler) gibi olurlar; Mü'minler üzerine icrâ edilen Allah'ın hükmü onların da üzerine icrâ edilir, ama onların ğanimette [savaş yoluyla düşmandan alınan mal] ve feyde [savaş olmadan düşmandan alınan mal] hiçbir hakkı olmaz, Müslümanlar ile birlikte Cihâd etmeleri müstesnâ. Eğer (böyle Müslüman olmayı) reddederlerse, onlardan cizye iste. Eğer sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık onlara dokunma! (Bunu da) reddederlerse, onlara karşı Allah'tan yardım iste ve onlarla savaş!"

Bu iki hadis, Cihâd'ın savaşı başlatmak olduğu konusunda gâyet açık ve nettir. Nitekim hem Huneyn'de Havâzin'e, hem Tâif'i kuşatmasında Sakif'e, hem de Mu'te ve Tebük'te Rûmlara karşı savaşı Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] başlatmış, dokuz sene içerisinde, seriyeler dışında on yedi gazve yapmıştır.

İcmâ'-us Sahâbe'ye gelince; bunun, Cihâd'ın İslâm'ı yaymak için Allah yolunda savaşmak olduğu ve bunun savaş başlatmak şeklinde olduğu üzerinde gerçekleştiğini ispatlamak için, Irak'ın, Fars beldelerinin, eş-Şâm beldelerinin, Mısır'ın, Kuzey Afrika'nın, Horasan'ın, Kâbil'in, Sicistan'ın [Hindistan'da bir bölge] ve diğerlerinin fethedilmiş olması yeterlidir. Nitekim ne

Şeyhayn [el-Buhârî ve Muslim] Abdullah ibnu Umer hadisinden Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in şöyle dediğini tahrir ettiler: « *أمرت أن أقاتل الناس حتى يشهدوا أن لا إله إلا الله وأن محمداً رسول الله* » و يقيموا الصلاة و يؤتوا الزكاة فإن فعلوا ذلك عصموا مني دماءهم إلا بحقها وحسابهم

« Ben; Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasûlü olduğuna şâhitlik edinceye, salâhı ikâme edinceye ve zekâtı verinceye kadar insanlar ile savaşmakla emrolundum. Eğer bunları yaparlarsa, -hakkıyla olması müstesnâ- kanlarını benden korumuş olurlar. Hesapları da Allahu Te'alâ'ya kalır.» Bir başka rivâyette şöyle buyurdu: « *أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا لا إله إلا الله فإذا قالوها فقد عصموا* » *« Ben; Allah'tan başka ilah olmadığını söyleyinceye kadar insanlar ile savaşmakla emrolundum. Eğer bunu söylerlerse, -hakkıyla olması müstesnâ- kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Hesapları da Allah'a kalır.»*

Yine Muslim, Suleymân ibnu Burayde'den, o da babasından şöyle tahrir etti: « *كَانَ رَسُولُ اللَّهِ إِذَا أَمَرَ أَمِيرًا عَلَى جَيْشٍ أَوْ سَرِيَّةٍ أَوْصَاهُ فِي* » *خَاصَّتِهِ بِتَقْوَى اللَّهِ وَمَنْ مَعَهُ مِنَ الْمُسْلِمِينَ خَيْرًا ثُمَّ قَالَ: اغْرُزُوا بِاسْمِ اللَّهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، قَاتِلُوا مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ، اغْرُزُوا وَلَا تَغْلُوا، وَلَا تَغْرُوا وَلَا تَمْتَلُوا، وَلَا تَقْتُلُوا وَلِيْدًا، وَإِذَا لَقِيتَ عَدُوَّكَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ فَادْعُهُمْ إِلَى ثَلَاثِ خِصَالٍ أَوْ خِلَالَ فَأَيُّهُنَّ مَا أَجَابُوكَ فَاقْبَلْ مِنْهُمْ وَكَفَّ عَنْهُمْ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ فَإِنْ أَجَابُوكَ فَاقْبَلْ مِنْهُمْ وَكَفَّ عَنْهُمْ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى التَّحَوُّلِ مِنْ دَارِهِمْ إِلَى دَارِ الْمُهَاجِرِينَ وَأَخْبِرْهُمْ أَنَّهُمْ إِنْ فَعَلُوا ذَلِكَ فَلَهُمْ مَا لِلْمُهَاجِرِينَ وَعَلَيْهِمْ مَا عَلَى الْمُهَاجِرِينَ، فَإِنْ أَبَوْا أَنْ يَتَحَوَّلُوا مِنْهَا فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّهُمْ يَكُونُونَ كَأَعْرَابِ الْمُسْلِمِينَ يَجْرِي عَلَيْهِمْ حُكْمُ اللَّهِ الَّذِي يَجْرِي عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَكُونُ لَهُمْ فِي الْغَنِيمَةِ وَالْفَيْءِ شَيْءٌ إِلَّا أَنْ يَجَاهِدُوا مَعَ الْمُسْلِمِينَ، فَإِنْ هُمْ أَبَوْا فَاسْلُفْهُمْ الْحَزِيَّةَ، فَإِنْ هُمْ أَجَابُوكَ فَاقْبَلْ مِنْهُمْ وَكَفَّ عَنْهُمْ، فَإِنْ هُمْ أَبَوْا فَاسْتَعِنَ بِاللَّهِ عَلَيْهِمْ وَقَاتِلْهُمْ*

“Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] bir orduya yahut bir seriyyeye emir tâyin ettiği zaman, hâssaten ona Allah'a karşı takvâlı olmasını ve beraberindeki Müslümanlara da hayır tavsiye

Üzerine [الْحَضَارَةُ] “Hadârat” lafzını ıtlâk ettiğimiz bu mefhumlar toplamından ayırt edebilmek için, bu hissedilir maddî şekilleri isimlendirmede [الْمَدَنِيَّةُ] “Medeniyet” lafzını kullanmamızda bir mâni yoktur. Bu maddî şekiller, heykeller gibi muayyen bir hadâratın neticeleri olurlarsa, [الْمَدَنِيَّةُ حَاصَّةً] Özel Medeniyet'ten olurlar. Televizyon, füze, uçak, telefon, penisilin ve diğerleri gibi bilimin ve sanâyin neticeleri olurlarsa, [الْمَدَنِيَّةُ عَامَّةً] Genel Medeniyet'ten olurlar. Dolayısıyla medeniyet, hem özel olur, hem de genel olur. Bunun aksine hadârat, yalnızca özel olur. Burada “özel olması”nın mânâsı, onu alıp alamayacağımıza ilişkindir. Böylece özel olursa, onu başkalarından almamız câiz olmaz, genel olursa onu almamız câiz olur.

Hadârat ile medeniyet arasındaki bu ayrımın dâima mülâhaza edilmesi elzem olduğu gibi, hadâratın neticelenen medenî şekiller ile bilimden ve sanâyiden neticelenen medenî şekiller arasındaki ayrımın mülâhaza edilmesi de elzemdir. Bu, medeniyet alınırken, hem şekilleri arasındaki ayrımın hem de hadârat ile olan ayrımının mülâhaza edilmesi içindir. Nitekim bilimden ve sanâyiden neticelenen Batılı Medeniyet'in alınmasına mânî olan bir şey yoktur. Batılı Hadârat'tan neticelenen Batılı Medeniyet'e gelince; bunların hiçbir halde alınması câiz değildir. Zîra üzerine kâim olduğu esasta -ki akîdedir- İslâmî Hadârat'a zıt olmasından dolayı Batılı Hadârat'ın alınması câiz değildir. Bizim akîdemiz, onların orta çözüm [uzlaşma] ve dînin hayattan ayrılması [laiklik] üzerine kâim olan akîdelerinden başkadır. Yine dünya hayatının tasvîri veya amellerin ölçüsü, bizim nezdimizde helâl-haram iken, onlar nezdinde menfaattir. Yine ebedî itminan olarak Saadetin mânâsı, bizim nezdimizde Allah'ın rızasını kazanmak iken, onlar nezdinde bedensel doyumdur.

Başkalarından neleri alıp neleri bırakacağımız konusunda beyyine üzere olmamız için, hem hadârat ile medeniyet arasındaki ayrım kaçınılmazdır, hem de hadârat

mefhumlarından neticelenen medeniyet ile tamamen bilimlerden ve sanâyilerden neticelenen medeniyet arasındaki ayrım kaçınılmazdır.

“Neden mefhumlar için hadârat ve şekiller için medeniyet istilahlarını kullandınız, niye tam tersi değil? [الْحَضَارَةُ] “el-Hadâra” lüğatte, [حَضْر] “hadar”da [şehirde] ikâmet etmektir, [حاضر] “hâdır” [şehirli] ise, şehirlerde ve köylerde ikâmet eden kimsedir. el-Katâmî şöyle der:

فَأَيُّ رَجَالٍ بَادِيَةٍ تَرَانَا فَمَنْ تَكُنِ الْحَضَارَةُ أَهْلِيَّتَهُ

Kim ki kendisini hoşnut eden bir hadârat (bir şehirde ikâmet) ederse,
Artık hangi bâdiye adamı (bedevî) gelip bizi görür ki?

Yine [مَدَن] “medene”, ikâmet edilen mekân iken, [مَدِين] “medine” ise [الْمَدِينَةُ] “medîne”ye (şehire) varmak demektir. Dolayısıyla her iki mânâ, birbirine yakındır” denilirse, buna cevâben şöyle denir:

[الْحَضَارَةُ] “el-Hadâra” lüğatte, fikirlere ilişkin mânâlar için kullanılmıştır. O halde bunun mefhumlar için kullanılması daha dakiktir. el-Kâmûs’ta [el-Kâmûs-ul Muhî] şöyle geçer: “[حَضْر] “Hadura” ([نَدْس] “neduse” gibi dammeli): beyân (edebiyat) ve fıkıh (derin kavrayış) sahibi adamdır.” el-Lisân’da [Lisân-ul Arab] şöyle geçer: “Sükunlu dâd ile [حَضْر] “Hadr” adam, beyân sahibi olandır. Kesralı dâd ile [حَضْر] “Hadr” adam ise, hayırla hadır (hazır) olandır.” Yine el-Lisân’da şöyle geçer: “Hadisteki «قُولُوا مَا يَحْضُرُكُمْ» » “Hızır bulundurduklarınızı söyleyin” demek, yanınızda mevcut halde hazır olanları söyleyin, çünkü siz başkasından mükellef tutulmazsınız, demektir.” Dolayısıyla mefhumların toplamı için medeniyet yerine hadâratı kullanmak, daha dakik, daha tutarlı ve daha uygundur. Maddî şekiller için ise medeniyeti kullanmak daha dakiktir. Denilir ki istilahlar hakkında çekişme olmaz. Zîra önemli olan, mefhumlar ve bunlardan neticelenen maddî şekiller ile, tamamen bilimlerden,

kapsadığına delil olurlar. Allahu Te’alâ’nın وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا “Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de yanaş.” [el-Enfâl 61] kavline ve وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ “Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Fakat aşırı gitmeyin. Şüphesiz Allah aşırı gidenleri sevmez.” [el-Bakara 190] kavline ve أَدِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ “Kendileriyle savaşa girişilen (mü’minlere), zulme uğramalarından dolayı (karşılıklıta bulunmalarına) izin verildi. Şüphesiz ki Allah (mü’minlerin) zaferlerine mutlaka kâdirdir.” [el-Hacc 39] kavline gelince; bu âyetler ve benzerleri, Tevbe Sûresi’ndeki âyetlerin genelliğini hususileştirmeye ve mutlaklığını kayıtlamaya elverişli değildir. Zîra bu âyetlerin hepsi de Tevbe Sûresi’ndeki âyetlerden önce inzâl edilmişlerdir. Mukaddem (önceki) ise müteahhiri (sonrakini), ne tahsîs ne de takyid eder. Zîra tahsîs; bir kısmını iptâl ederek hükmü, genelliğinden uzaklaştırmasından ve yerine başka bir hüküm koymasından dolayı, genele ait bir cüzü neshetme mesâbesindedir. Tahsîs nesh mesâbesinde olduğu ve neshte, neshedenin neshedilenden sonra gelmiş olması şart koşulduğu sürece, bu âyetler, Tevbe Sûresi’nin âyetlerini tahsîse elverişli olmaz. Zîra nüzul açısından Tevbe Sûresi’nin âyetleri daha sonra gelmiştir. Üstelik Tevbe Sûresi’nin bu âyetleri, Cihâd hakkında en son inzâl edilmiş âyetlerdir. Bundan ötürü tahsîs sözkonusu olmamıştır. Tahsîs hakkında söylenenler, takyid hakkında da söylenir. Dolayısıyla mukayyed nassın mutlak nasstan daha sonra gelmiş olması yahut ona eşlik etmesi kaçınılmazdır ki onun için bir kayıt olabilsin yahut mutlakı mukayyed üzerine hamletmek sahîh olabilsin. Binâenaleyh genel, kendisini tahsîs edici bir nass bulunmadığından genelliği üzere kalır ve mutlak, kendisini kayıtlayabilen yahut üzerine hamledilebilen mukayyed bir nass bulunmadığından mutlaklığı üzere kalır.

Sünnet’e gelince;

Ve Subhânehu şöyle buyurdu: وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ “Müşriklerin sizinle topyekun savaştıkları gibi, siz de onlarla topyekun savaşın! Bilin ki Allah, muttakiler ile beraberdir.” [et-Tevbe 36]

Ve Azze ve Celle şöyle buyurdu: يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبئس المصير المُنَافِقِينَ “Ey Nebî! Kâfirlere ve münâfıklara karşı Cihâd et ve onlara karşı sert davran! Onların varacakları yer Cehennemdir, ne kötü bir varış yeri!” [et-Tevbe 73]

Ve Celle ve A’lâ şöyle buyurdu: إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدَا عَلَيْهِمْ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِنَيْبِكُمُ الَّذِي بَايَعَكُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ “Muhakkak ki Allah, mü’minlerden canlarını ve mallarını, (karşılığında) kendilerine Cennet verilmek üzere satın almıştır. Onlar ki Allah yolunda savaşmışlar, öldürmüşler ve öldürülmüşler. (Bu,) Allah’ın Tevrât’ta, İncil’de ve Kur’ân’da üzerine aldığı hak bir vadedir. Allah’tan daha çok ahdine vefâ gösteren kim vardır? O halde O’nunla yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinin. İşte bu, gerçekten büyük kazançtır.” [et-Tevbe 111]

Ve Allahu Te’alâ şöyle buyurdu: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَعَلِّمُوا أَنْ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ “Ey îmân edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlarla savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar. Bilin ki Allah muttakiler ile beraberdir.” [et-Tevbe 123]

Tevbe Sûresi’nin bu âyetleri, son inzâl edilen âyetlerdendir ve bunları tahsis eden yahut takyîd eden yahut nesheden başka nass vârid olmamıştır. Dolayısıyla bunlar, Cihâd’ın hem savunma savaşını, hem de saldırı savaşını, yani savunmaya yönelik çarpışmayı ve saldırıya yönelik çarpışmayı

buluşlardan ve sanâyilerden neticelenen maddî şekiller arasında ayırım yapmaktır. Birincisini reddederiz, çünkü onları almamız câiz değildir, ama ikincisini almamız câizdir.

Dedik ki hadârat, hayat hakkındaki mefhumların toplamıdır ve bu, ya dînî ya da beşerî olur. Dînî olana örnek, İslâmî Hadârat’tır. Beşerî olana örnek de, Hindu Hadâratı ile Kapitalist Hadârat’tır. Bu hadâratların varlığı, kesinleşmiş bir husustur ve inkârına yol olmayan sâbit bir hakîkattir. Aralarındaki ihtilâf da böyledir ve bunu yalancılardan başkası inkâr edemez. Zira ehli nezdinde dînî hadâratın aslı vahiydir. Beşerî hadâratın aslı ise üzerinde birleşen halktır. Yalnız başına bu bile, aralarındaki temâyüz ve ihtilâf için yeterlidir. Hatta bazı mefhumlarda bir tür uyum olsa dahi, bu ne bir birliktelik ne de bir ortaklık olur. Zira hadârat alındığında, kendisinden kaynaklandığı asıl veya üzerine kurulu olduğu esâs ile birlikte alınmalıdır. İki hadârat arasında esasta farklılık olursa, aralarında bazı mefhumların uyumlu olması veya bazı hayat hakkındaki mefhumlar arasında benzerlik bulunması önemli olmaz. Nitekim mefhum, aslından bir daldır. Bir mefhum, aslı ile birlikte olmadıkça alınmaz. Hem İslâmî Hadârat, hem de Kapitalist Hadârat; balık yemeyi, yün giymeyi, ferdî mülkiyeti, kadına vekâlet vermeyi, yöneticiyi muhâsebe etmeyi ve tedaviyi mubah kılar. Fakat tüm bunlar ve benzerlerinin, Allah’tan Muhammed [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’e bir vahiy oldukları üzere, yani şer’î hükümler oldukları üzere alınmadıkça, İslâmî Hadârat’tan olduklarına itibâr edilmez. Oysa bunlar Kapitalist Hadârat’ta, maslahatları üzere veya akıllarının bunları güzel bulması üzerine alınırlar. Dolayısıyla bir Müslüman bunları maslahata veya aklen güzel bulmasına binâen alırsa, buna İslâm’dan almak olarak itibâr edilmez.

Şu halde hadâratlar arasındaki ihtilâf, emrivâkidir ve inkârına hiçbir yol yoktur. Bizim için önemli olan; İslâmî Hadârat ile diğer hadâratlar, bilhassa Kapitalist Hadârat arasındaki ihtilâf ve bu ihtilâfa terettüp eden veya üzerine binâ

edilen, diyalog, çatışma, tek bir evrensel hadâratın varlık imkânı, çatışmanın görüntüleri ve şekilleri, bu çatışmanın durup durmayacağı veya dinip dinmeyeceği yahut bir hadâratın ötekilerine üstünlüğü olup olmayacağı, tellâlları nezdinde dînlerarası diyalog ile nelerin kast edildiği, buna ilişkin doğru tutumun ne olduğu, dînler ve hadârat arasındaki farklar ve diğerleri gibi meselelerdir.

Dînler iki türdür: İslâm Dîni gibi, hadâratı kendisinden neşet eden, yani içerisinde hayat hakkındaki mefhumlar toplamı bulunan dîn ile Nasrânîlik Dîni gibi, hadâratı kendisinden neşet etmeyen, yani içerisinde hayat hakkındaki mefhumlar toplamı bulunmayan dîndir ki bunlarda, “çalma!” ve “zîna yapma!” gibi şeyler bulunsa da, hayatın tüm yönlerine şâmil mefhumlar toplamı yoktur. Binâenaleyh Nasrânîlik Dîni, kendisinden bir hadârat neşet etmeyen dîne misâl olmaya elverişlidir. Kapitalist Hadârat ise, ehlinin çoğu Nasrânî olan ülkelerde ortaya çıkmışsa da, Nasrânîlik Dîni’nden neşet etmemiştir. Dolayısıyla İslâm ile Nasrânîlik arasındaki diyalog veya çatışma veya ortaklık, İslâm ile Kapitalist Hadârat arasındaki diyalogdan veya çatışmadan farklıdır.

Talep Cihâdını İnkâr Edenlere Reddiye

İslâm’ın barış dîni olduğunu söyleyenler, talep Cihâdını, yani Kâfirlere karşı savaş başlatmayı reddetmektedirler. Dolayısıyla savunma savaşını vurgulayıp talep savaşını, yani hücûmu başlatmayı reddetmektedirler. Hatta kimileri, bugün artık Cihâda lüzum olmadığına kadar gitmektedirler. Zîra maddî engelleri aşmanın, interneti, medya araçlarını, kitapları, neşriyatları kullanarak, Kâfirlerin ülkelerinin ortasında mescidler inşâ ederek, İslâmî merkezler kurarak bu engellere takılmadan dâveti Kâfirlere çarpışmasız ulaştırmanın, Allah’ın dînine katılmaları için fertlerle canlı temaslar yapmanın mümkün olduğunu ileri sürüp bunun artık talep savaşının yerini aldığını iddia etmektedirler. Muhakkak ki bu tür sözler, Kitâb, Sünnet ve İcmâ’-us Sahâbe nassları ile çatışmaktadır. Nitekim bu nassların tümü; Müslüman olmadıkları yahut cizye vermedikleri yahut İslâm yönetimine boyun bükmedikleri takdirde, bize karşı savaş açmamış olsalar bile, bizim onlara savaş açmamızı emretmektedir. Üstelik bu nasslar, “Cihâd yalnızca sözlü tebliğ imkânsızlığı halinde vâciptir” gibi bir illet ile de illetli değildir.

Kitâb’a gelince;

Allahu Te’alâ şöyle buyurdu: فَاتْلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ
الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
“Kendilerine Kitâb verilenlerden, Allah’a ve Âhiret Günü’ne îmân etmeyen, Allah’ın ve Rasûlü’nün haram kıldıklarını haram saymayan ve hak dîni (İslâm’ı) dîn edinmeyen kimseler ile, küçülmüş oldukları halde kendi elleri ile cizye verinceye kadar savaşın!” [et-Tevbe 29]

sakinmadıklarını ispat için bunlardan biraz bahsedeceğiz. Onlar için önemli olan; İslâm'ın barış dîni olduğunu, çatışma, mücâdele ve Cihâd dîni olmadığını, aksine huzur, güven, esenlik, barış ve hoşgörü dîni olduğunu göstermektir. Tartışma sahalılarında buna delil olduğunu iddia ettikleri ise Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'nın şu kavlidir: **“Onları korkudan emin kıldı.”** [Kurayş 4] Ve şu kavlidir: **“...Güvenli dokunulmaz bir yere...”** [el-Kasas 57] Ve şu kavlidir: **“...Ve şu emîn beldeye...”** [et-Tin 3] Ve şu kavlidir: **“Geçirdikleri korkularından sonra bunun yerine onlara güven sağlayacağına...”** [en-Nür 55] Ve Rasûlullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in şu kavlidir: « **من أصبح** **“Sizden her kim kendisi hakkında** **سربه** **= bu kelime kavmi, yolu (güdişâti) anlamına da gelir** **emîn (güvenilir) hale gelirse...”**”

Ömrüm hakkı için, böyleleri gerçekten Şeriat'i hafife almakta, onlar gerçekten insanların akıllarını hiçe saymaktadır!

Hadâratlar Arası Diyalog Mefhumu

Diyalog veya çatışma dediğimizde, bir tarafta Müslümanların, dînlerinin ve hadâratlarının; diğer tarafta da Nasrânîler ile dînlerinin ve Kapitalistler ile hadâratlarının bulunmasını kast ediyoruz. Kapitalist Hadârat'ın elebaşları ve düşünürleri tarafından, İslâm ile ehlinin, yani İslâm ile Müslümanların arasının ayrılması habis bir girişimdir. Nitekim onlar, İslâm'ın yüce bir dîn olduğunu, ancak Müslümanların gerici ve bazılarının da terörist olduğunu iddia etmektedirler. Oysa onlar, İslâm'a bakışlarında yalancılardır. Şayet İslâm onlar nezdinde gerçekten yüce olsaydı, ona itikâd ederlerdi. Lâkin onlar, Müslüman halklardan bir halka vurduklarında veya Müslümanlar arasında hadâratlarının mefhumlarını yadıklarında, kendilerine yönelik öfkeleri hafifletmeye uğraşarak saf Müslümanları dalâlete düşürmeye çalışmaktadırlar. Nitekim İslâmî Akîde'nin hâlen Müslümanların nefislerinde mevcut olduğunu ve çoğunluğu nezdinde oldukça güçlü olduğunu, dolayısıyla İslâm'a düşmanlıklarını açığa vurmaları halinde Müslümanları tetikleyip kıskırtmış olacaklarını bilmektedirler. Onun için bu saptırıcı cümleleri, Müslümanları uyuşturan ve aldatan silâhlar olarak kullanmaktadırlar. Bazı Müslümanlar da bu lokmayı yutmaktalar, Nasrânîlerin ve Kapitalistlerin ileri sürdüğü veya entelektüel ajanlarının pazarladığı mânâda diyalogu kabul etmektedirler. Onlar, bu diyalogun tanımında üç husus üzerinde yoğunlaşmaktadırlar; Birincisi: bir dînin öteki üzerinde veya bir hadâratın öteki üzerinde üstünlüğü ve ayrıcalığı olmaksızın, diyalog kuran dînler ve hadâratlar arasındaki eşitlik; İkincisi: diyalog çerçevesinin, çürütme veya geçersizleştirmeye mâruz bırakmaksızın ötekinde bulunanı salt öğrenim ile sınırlandırılmış olması; Üçüncüsü: iki

dîn veya iki hadârat arasında ortak paydalara ulaşarak alternatif hadârat oluşturulması.

Onlar nezdindeki diyalog mefhumu işte budur! İddialarına göre bunun faydası; “eşitlik zemininde ötekini kabule çağıran yüksek bir alternatif hadârat oluşturmak üzere kültürel nitelikler arasındaki verimli etkileşimdir” [Dr. Milâd Hanâ, 02.04.2001’de Kâhîre’de düzenlenen bir kültürel forumda] ve “Her ne zaman hadâratlar, aralarındaki ortak paydaları bulma arayışında olsalar, insanlık ilerlemiş, serpilmiş ve barış yayılmıştır.” [Dr. Ca’fer AbdusSelâm, İslâmî Üniversiteler Birliği Genel Sekreteri] Hatta onlardan biri şöyle diyecek kadar haddi aşyordu: “İslâm, etkileşim dînidir, gelişim dînidir. Söylenildiği gibi kapalılık dîni, izolasyon dîni değildir. Bilakis İslâm’ın ve Müslümanların altın çağı, İslâmî Hadârat’ın dünyadaki diğer hadâratlar ile etkileşime girdiği zamanda olmuştur. İslâm, dünyaya yayıldığında diğer tüm insanlık mîrâsalarını ve hadâratlarını kucaklayıp almış, onlara kendi mîrâsından ve hadâratından vermiştir. İşte İslâmî Devlet’in altın çağı bu dönemdi.” [Dr. Kâsım Ca’fer, el-Cezîra kanalındaki “Asrın İlk Savaşları” programının “Amerikan Patlamaları, Hadâratlar Diyaloguna mı, Çatışmasına mı Sevok Eder?” başlıklı oturumunda, 29.09.2001] Yine şöyle diyordu: “Araplar ve Müslümanlar olarak, bu problemden kurtulmalıyız. Kendimize, hadâratımıza, târihimize, mîrâsımıza yeterince güven duymalıyız ki gerilik konumundan değil, eşitlik konumundan dünyaya açılabiliriz.” [el-Cezîra kanalındaki mezkur oturumda] Bir başkası ise şöyle diyordu: “İslâm Hadâratı, dünya hadâratları arasındaki ortak paydalar üzerine kuruludur. Nitekim ötekini kabul etmiş, alıp vererek onunla etkileşime girmiştir.” [Amr AbdulKerîm, Siyâsî Bilimler Araştırmacısı, IslamOnline.net] Bir başkası da hadâratlar arası diyaloga Kur’ân-il Kerîm’den âyetler ile delil getirmeye çalışıyor ve şöyle diyordu: “Kitâbımız, Kur’ân-il Mecîd, ötekiler ile diyalogun keyfiyetini tekid etmektedir. Müşrikler ile diyalog hakkında; وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ “Eğer müşriklerden biri senden emân dilerse, Allah’ın kelâmını dinleyip işitene kadar ona emân ver.” [et-Tevbe 6] Kâfirler ile diyalog hakkında; قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ “De ki: Ey kâfirler!” [el-Kâfirûn 1] Dünyadaki çağdaş ve resmî dînler

اللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ “Muhakkak ki Allah, hiçbir nankör hâini sevmez!” [el-Hacc 38] kavlini inzâl buyurdu. Hicret ettikleri zaman da; أُنذِرِ الَّذِينَ يَغَاتُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا “Kendileriyle savaşa girişilen (mü’minlere), zulme uğramalarından dolayı (karşılıklı bulunmalarına) izin verildi.” [el-Hacc 39] kavlini inzâl buyurdu.” Binâenaleyh bu âyet, Müslümanların kendilerine yönelik eziyeti savma yasağını kaldırmak için inzâl edilmiş olur. Bu da, söz konusu savaş emri işâret delâleti ile ifade edilse de, muayyen bir hâl hakkındadır. Buradaki kelâm, yasağın kaldırılmasına ve eziyetin savaşla savılmasına izin verilmesine ilişkin beyânı bildirmektedir. Dolayısıyla âyet, Allah yolunda savaşın meşruiyetini beyân etmemektedir, bilakis eziyet savmaya yönelik savaşın meşruiyetini beyân etmektedir. Üstelik bu âyet ile Tevbe Sûresi’ndeki âyetler arasında çelişki de yoktur. Dahası Tevbe Sûresi’nin âyetleri daha sonra inzâl edilmiştir. Dolayısıyla burada ne nesh (geçersizleştirme), ne tahsis (hususileştirme) ne de takyîd (kayıtlama) vardır.

Yine Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in muttefekun aleyh olan İbnu Ebî Evfâ’nın rivâyet ettiği; أَيُّهَا النَّاسُ لَا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ وَسَلُّوْا لِلَّهِ الْعَاقِبَةَ فَإِذَا لَقَيْتَهُمْ فَاصْبِرُوا وَعَلِمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلَالِ السُّيُوفِ “Ey insanlar! Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyiniz! Allah’tan âfiyet dileyiniz! Ancak düşmanla karşılaştığınızda da sabrediniz! Biliniz ki Cennet kılıçların gölgesi altındadır.” hadisini delil gösterirlerse; denilir ki bu hadisin barış yapmakla alâkası yoktur. Zira burada düşmanla karşılaşmayı temenninin nehyedilmesi vardır, yoksa düşmana karşı savaşın nehyedilmesi de yoktur, düşmanla barışın emredilmesi de yoktur. Nitekim âlimler, bu neyhin, düşmanla karşılaşmanın hayranlıkla temenni edilmesinden dolayı olduğunu söylemişlerdir. Dolayısıyla böyle bir istidlâl yersizdir. Yine reddedilmeye, hatta zikredilmeye bile müstahak olmayan başka istidlâl teşebbüsleri de vardır. Fakat yine de bu zümreden kimilerinin akıllarınca istidlâl vahâmetinden

sığınan, yani muvâdaa, emân hususunda onların hükmünü alan yahut -Bedir Günü müşriklerle beraber çıkıp da aleyhlerine hiçbir yol bulamadıklarımız gibi- bizimle savaşmak için kavimleri ile birlikte gönülsüzce yola çıkan, sonra savaşmaktan kaçınan münâfıklar ile alâkalıdır.

Allahu Te'alâ'nın; وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ "Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Fakat aşırı gitmeyin. Şüphesiz Allah aşırı gidenleri sevmez." [el-Bakara 190] kavlini "Kâfirler ile savaşa başlamanın haddi aşma ve zulüm olduğuna, dolayısıyla bundan nehyedildiğimize" delil getirecek olurlarsa; denilir ki bu âyetin mevzûsu, birbirleri ile savaşanların, geride kalan savaşa katılmamış kadınlara ve çocuklara saldırmamalarıdır.

Allahu Te'alâ'nın; أَدْنَىٰ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ "Kendileriyle savaşa girilen (mü'minlere), zulme uğramalarından dolayı (karşılıklıta bulunmalarına) izin verildi. Şüphesiz ki Allah (mü'minlerin) zaferlerine mutlaka kâdirdir." [el-Hacc 39] kavlini "başkasının kendisine savaş açması halinde mazlumun savaşmasının mubahlığına" delil getirecek olurlarsa; denilir ki bu âyetteki savaşma emri, zulmü savma hâli ile mukayyed değil mutlaktır. Zîra Allahu Te'alâ'nın { بِأَنَّهُمْ } ظَلَمُوا "zulme uğramalarından dolayı" kavli, savaşmanın illeti değil, vâkıanın vasfıdır. Şöyle ki; Kureyş müşrikleri Müslümanlara şiddetli bir ezâ ile eziyet ediyorlar, onlar da Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e tartaklanmış, hırpalanmış, mahzun bir halde gelip O'na şikâyette bulunuyorlardı. Bunun üzerine onlara, sabrediniz, henüz savaşmakla emrolunmadım, diyordu. Tâ ki hicrete kadar... O zaman men edilmelerinden sonra, Allah'ın savaşmayı emrettiği bu âyet nâzil oldu. ed-Dahhâk şöyle dedi: "Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in ashâbı, Mekke'de eziyete uğradıkları zaman, Kâfirlerle savaşmak için izin istedi. Bunun üzerine Allah; إِنَّ

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا "De ki: Ey Ehl-il Kitâb! Sizinle bizim aramızda eşit bir kelimeye geliniz. Allah'tan başkasına tapmayalım, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve kimimiz kimimizi rabler edinmesin." [Âl-i İmrân 64] Denklik konumundan ve mantığından ötekiler ile diyalog... Müslümanlar olarak, ebedî bir çatışma olduğunu söylememizin mümkün olmadığını düşünüyorum. Şu Kur'ânî âyete işâret ettim: "Sizinle bizim aramızda eşit bir kelimeye geliniz." [Âl-i İmrân 64] Bu âyet demektir ki Mesîhîler ile diyalog kurmamız, Yahudiler ile diyalog kurmamız ve ötekiler ile diyalog kurmamız mümkündür. Neden? Yani aramızda ortak bir kelime vardır ve bizim kelimemiz üzerinde diyalog yapalım demiyoruz." [Atâullah Muhâcirânî, İnan Devlet Başkanı'nun Hadâratlar Diyalogu Müsteşarı, el-Cezira'nın mezkur oturumunda] Yine Müslümanları çatışmaya karşı uyuşturmak için ihtilâf noktalarına sükût ederek aralarında ortak paydalar oluşturmak üzere dînler arası diyaloga çağırınlar da vardır. Onlar, tek bir babaya -ki İbrâhîm Aleyhi's Selâm'dır- mensup olanlardan gelmeleri itibâriyle üç dîn arasındaki diyalogu yüceltmek için "İbrâhîm'in çocukları" söylemine çağırılmaktadırlar. Bazı Müslümanlar da bunlara, Nebîlerin Müslüman olduklarına ilişkin Kur'ân-il Kerîm'den âyetler ile delil getirmektedirler. Allahu Te'alâ'nın Nûh'un lisânı üzere şu kavli gibi: وَأَمْرٌ لِأَنَّ كُونَ أَوْلَ الْمُسْلِمِينَ "Ben Müslümanların ilki olmakla emrolundum." [ez-Zumer 12] ve İbrâhîm ile İsmâ'il'in lisânı üzere şu kavli gibi: رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ "Ey Rabbimiz! Bizi Sana teslim olanlardan kıl ve neslimizden de Sana muslim bir ümmet çıkar." [el-Bakara 128] ve Lût Kavmi'nden şu kavli gibi: فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا "Zaten orada Müslümanlardan bir ev halkından başka kimse bulamadık." [ez-Zâriyât 36] ve Havârîler'in lisânı üzere şu kavli gibi: وَالشَّهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ "Şâhid

olun ki bizler Müslümanız.” [Âl-i İmrân 52] Belki de gün gelecek, Yahudiler ile Nasrânîlerin Müslüman olduklarını söyleyenler de çıkacaktır. Nitekim bu üç dîne ittibâ edenlerin mü’min olduğunu söyleyenleri iştirmektediriz. Ne var ki Kur’ân-ıl Kerim’in sübûtu ve delâleti kat’î nasları, Yahudileri ve Nasrânîleri kesinlikle tekfir ederek gelmiştir. Allahu Te’âlâ’nın şu kavilleri gibi:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضِ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا 150 أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا “Allah’ı ve Rasûllerini inkâr edenler, Allah ile Rasûllerinin arasını ayırmak isteyenler, bir kısmına îmân ederiz ve bir kısmını inkâr ederiz diyenler ve bunlar arasında bir yol tutmak isteyenler (var ya) (150) İşte hakikî kafirler bunlardır ve Biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır.” [en-Nisâ’ 150-151]

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ 1 رَسُولٌ مِّنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُّطَهَّرَةً “Kendilerine beyyine gelinceye kadar Ehl-il Kitâb’dan ve müşriklerden kâfirlik edenler, küfürden ayrılacak değillerdi. (1) (İşte o beyyine) Allah tarafından gönderilen ve tertemiz sayfeleri okuyan bir Rasûl’dür.” [el-Beyyine 1-2]

“De ki; Ey Ehl-il Kitâb! Allah yapmakta olduğunuza şahid olduğu halde, niçin Allah’ın âyetlerini inkâr ediyorsunuz.” [Âl-i İmrân 98]

مَّا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّنْ رَبِّكُمْ “Ne Ehl-il Kitâb’dan kâfirler ne de müşrikler Rabbinizden size bir hayrın inmesini istemezler. Hâlbuki Allah rahmetini dilediğine tahsis eder. Allah büyük fazl sahibidir.” [el-Bakara 105]

denilir ki bu âyet hakkında, evvelâ muhâtablarının bilinmesi, sonra buradaki {السَّلْمُ} “es-silm” kelimesinin mânâsının bilinmesi kaçınılmazdır. {الَّذِينَ آمَنُوا} “îmân edenler” lafzının muhâtabının Müslümanlar olması da muhtemeldir, bunun muhâtabının Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’den önceki dînlere îmân edenler olması da muhtemeldir. {السَّلْمُ} “es-silm” kelimesinden murâdın İslâm olması da muhtemeldir, bundan murâdın barış olması da muhtemeldir. Hitaptan murâd, Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’e îmân edenler olursa, mü’minlerin barışına girmelerinin söylendiği mânâsına gelmez, çünkü mü’minler muhârip değildir, bilakis onlar da kendileri gibi mü’minlerdir. Burada onlara ancak; tüm şer’î hükümlerine itaat etmek, hiçbir tercihte bulunmaksızın hâdlerini ve hükümleri ikâme etmek ve dolayısıyla aralarında hiçbir fark gözetmeksizin onlarla amel etmek anlamında, İslâm’a kâmil girmeleri gerektiği söylenmektedir. Muhâtablar, önceki Nebilere îmân edenler olursa, onlardan barışa girmelerinin talep edildiği mânâsına gelmez, hatta böyle bir şey Kur’ân’da da mevcut değildir. Nitekim et-Taberî şöyle demektedir: “Onları başlangıçta barışa dâvet etmek ise Kur’ân’da mevcut değildir.” Dolayısıyla burada murâd edilen, İslâm’a dâvet edilmeleri ve İslâm’a girmeleridir. Muhâtab her kim olursa olsun, içerisinde Müslümanların Kâfirler ile barış yapmasına ve onlarla barışa girmesine, yani muvâdaaya, düşmanlığı bırakarak barışmaya dâvet yoktur.

فَإِنْ اعْتَرَفْتُمْ فَلَمْ يَقَاتِلُواكُمْ وَالْقَوَا إِلَيْكُمْ السَّلْمَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا “Artık onlar sizi bırakıp bir tarafa çekilir de sizinle savaşmazlar ve size barış teklif ederlerse, bu durumda Allah, sizin için onlar aleyhine bir yol kılmamıştır.” [en-Nisâ’ 90] kavlini “Müslümanların, Müslümanlar ile savaştan kaçınan barışçıl Kâfirlere karşı savaşa girişmelerinin haram olduğuna” delil getirecek olurlarsa; denilir ki bu âyet, aramızda antlaşma bulunan bir kavme kaçıp

davranmanızı neyhetmez. Muhakkak ki Allah, âdil davrananları sever." [el-Mumtehine 8] kavlini "onlara iyilik yapmaya, âdil davranmaya ve ihsanda bulunmaya" delil göstermeye gelince; bu âyetten kastedilenlerin, îmân ettiği halde Mekke'de kalıp hicret etmeyenler olduğu söylenirse, bu istidlâlin tartışmada yeri yoktur. Kastedilenin tüm dîn sahipleri olduğu söylenirse, dîn hususunda bizimle savaşıyor bizi diyârimizden çıkarmayan herkes hakkında olması halinde istidlâl doğru olur. Fakat bu, Filistin Müslümanlarını katleden, onları diyârlarından çıkararak yahut çıkarılmalarına yardım eden hiç kimseyi kesinlikle kapsamaz. Yine bugün Afganistan Müslümanlarını katleden, onları diyârlarından çıkararak yahut çıkarılmalarına yardım eden hiç kimseyi de kesinlikle kapsamaz. Kezâ İkinci Körfez Savaşı'ndan beri Irak'ta bizimle savaşan hiçbir milleti de kapsamaz. Keşmir'de bizimle savaşanları da kapsamaz, Çeçenistan'da bizimle savaşanları da, başka her nerede olursa olsun, bizimle savaşanları, bizi yurtlarımızdan çıkararak yahut çıkarılmamıza yardım edenleri hiçbir surette kapsamaz!

Allahu Te'alâ'nın; **"Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de yanaş."** [el-Enfâl 61] kavlini "İslâm'ın barış dîni olduğuna ve barışın asıl olduğuna" delil getirecek olurlarsa; bu âyet, **"Üstün konumda iken sakın gevşeyip de barışa çağırmayın!"** [Muhammed 35] âyeti ile birlikte anlaşılır. Dolayısıyla Müslümanlar izzet, kuvvet, kudret ve birliktelik üzere oldukları zaman hiçbir barış olmaz. Barışta maslahat olup olmadığına takdir ise Halîfeye terk edilmiştir ve yetkilendirdiklerinden başkasının takdirine itibar edilmez. Allahu Te'alâ'nın; **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُواتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ** "Ey îmân edenler! Hepiniz topyekun silme girin ve Şeytan'ın adımlarına tâbi olmayın! Şüphesiz o, sizin apaçık düşmanınızdır." [el-Bakara 208] kavlini delil getirecek olurlarsa,

"Ey Ehl-il Kitâb! Niçin bile bile Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorsunuz?" [Âl-i İmrân 70]

"Bir de inkâr etmelerinden ve büyük bir iftira olarak Meryem hakkındaki sözlerinden." [en-Nisâ' 156]

"Allah, Meryem oğlu Mesîh'tir" diyenler muhakkak ki kâfir olmuşlardır." [el-Mâide 17]

"Şayet Ehl-il Kitâb, îmân edip sakınsaydı, elbette ki günahlarını bağışlar ve elbette onları naîm cennetlerine koyardık." [el-Mâide 65]

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ مِنَ الرَّبِّكَ مَا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْكَافِرِينَ "De ki; Ey Ehl-il Kitâb! Siz Tevrât'ı, İncil'i ve Rabbinizden size indirileni ikâme etmedikçe hiçbir şey üzerinde değilsiniz. Rabbinizden sana indirilen elbette, onlardan çoğunun küfrünü ve tuğyanını arttıracaktır. O halde Kâfirler topluluğuna üzülmeye!" [el-Mâide 68]

"Andolsun ki, Allah üçün üçüncüsüdür diyenler de kâfir olmuşlardır." [el-Mâide 73]

فَاتْلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ "Kendilerine Kitâb verilenlerden, Allah'a ve Âhiret Günü'ne îmân etmeyen, Allah'ın ve Rasûlü'nün haram kıldıklarını haram saymayan ve hak dîni (İslâm'ı) dîn edinmeyen kimseler ile, küçülmüş oldukları halde kendi elleri ile cizye verinceye kadar savaşın!" [et-Tevbe 29]

Ehl-il Kitâb'dan inkâr edenleri, ilk sürgünlerinde yurtlarından çıkaran O'dur." [el-Hasr 2]

Dolayısıyla onlar kesinlikle Kâfirlerdir ve kesinlikle Müslüman değildirler. Onların Müslüman olduklarını söylemek kesinlikle câiz değildir. Zîra İslâm; luğatte [الافتقار] "inkıyâd (boyun bükme)" ve şer'î istilahta da Allah Subhânehü'nun Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e inzâl ettiği dîn demektir. Her ne kadar Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in bi'setinden (gönderilmesinden) ve tahriften evvel, önceki Nebîlere [Aleyhim-us Selâm] ve onlara îmân edip tâbî olanlara luğavî mânâsı ile İslâm lafzının itlâk edilmesi câiz olsa da, Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in bi'setinden sonra bu artık câiz değildir. Dolayısıyla her kim O'na ve risâletine îmân etmezse, şüphesiz Kâfir olur ve onun ne Müslüman, ne de Mü'min olarak isimlendirilmesi helâl olmaz. Allahu Te'alâ şöyle buyurdu:

وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَاسَلَّمْتُمْ فَاِنْ أَسَلَّمْتُمْ فَقَدْ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ
"Kendilerine Kitâb verilenlere ve ümmi olanlara de ki: "Müslüman oldunuz mu?" Müslüman olmuşlarsa hidâyete ermişlerdir. Eğer yüz çevirirlerse sana düşen tebliğ etmektir. Allah kullarını görmektedir." [Âl-i İmrân 20]

SallAllahu Aleyhi ve Sellem ise şöyle buyurdu: « والذي نفس محمد بيده لا يسمع بي أحد من هذه الأمة يهودي ولا نصراني ثم يموت ولم يؤمن بالذي فرغ من أمره » « *Muhammed'in nefsinde tutana (Allah'a) yemin olsun ki bu ümmetten her kim ister yahudi ister nasrânî olsun- beni işitir, sonra da bana gönderilenlere îmân etmeden ölürse, ancak Cehennem ashâbından olacaktır.*» Yine İbn-u Hibbân, Enes hadisinden, Kayser'in Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e şöyle

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا مَا كَانَ عَلَى مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَامِلُونَ¹²¹ وَانْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ
Yine Allahu Te'alâ'nın; **"İmân etmeyenlere de ki; elinizden geleni yapın, biz de (elimizden geleni) yapanlarız.** (121) **Haydi bekleyedurun, şüphesiz biz de bekleyenleriz."** [Hûd 121-122] kavlini "barış içinde birlikte yaşamaya" delil göstermek de yanlıştır. Zîra bu emir, tehdit etmeyi ve gözdağı vermeyi ifade etmektedir. Üstelik bizler, onları tehdit etmenin ve onlara gözdağı vermenin de ötesinde, ileride geleceği gibi, Müslüman oluncaya yahut cizye verinceye kadar onlarla savaşmakla emrolunduk. O halde barış içinde birlikte yaşamak nerede kalmaktadır?! Allahu Te'alâ'nın; **إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ** **"O îmân edenler, o Yahudiler, o Sâbîler (güneşe tapanlar), o Nasrânîler, o Mecûsîler, o şirk koşanlar (var ya), şüphesiz Allah, Kıyâmet Günü onlar arasında fasledecektir. Muhakkak ki Allah, her şeye şahiddir."** [el-Hacc 17] kavlini "Allah'ın Kıyâmet Günü aramızda hüküm vereceğinden ötürü, aramızdaki inanç ve davranış ihtilâfını" terk etmeye delil göstermeye gelince; bununla onların İslâm'a girmeye zorlanmalarını kastediliyorsa, bu doğrudur. Yine bununla Allah'ın Kıyâmet Günü aramızda hüküm vereceği kastediliyorsa, bu da doğrudur. Ama bununla hak dîne dâvet edilmelerinin terki kastediliyorsa, bu bâtıl bir sözdür. Zîra bizler, ya Müslüman oluncaya, ya cizye verinceye, ya da onlarla savaşınca dek onlara dâveti taşımakla emrolunmuşuzdur. Yine bununla, onlarla savaşılmaması kastediliyorsa, bu da yanlıştır. Zîra savaş, ileride geleceği gibi, farz bir taleptir.

Allahu Te'alâ'nın; **لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ** **"Allah, dîn uğrunda sizinle savaşmayan ve sizi diyârlarınızdan çıkarmamış olanlara iyilik yapmanızı ve onlara âdil**

“Yahudiler de, Nasrânîler de, sen onların dinine tâbi olmadıkça asla senden râzî olmayacaklardır. De ki: Hidâyet, Allah’ın hidâyetidir. Şâyet sen, sana gelen ilimden sonra, onların hevâlarına uyacak olursan, and olsun ki Allah’tan sana ne bir velî, ne de bir nusret veren olur.” [el-Bakara 120]

وَدُّوا لَوْ تَدَّهَنُ فَيُدَّهِنُونَ “İstediler ki sen onlara yumuşak davranasın ki onlar da sana yumuşak davransınlar.” [el-Kalem 9]

Yani kendilerine karşı yumuşamamızı isterler. Bu âyet, Mekke Müşrikleri hakkında inzâl edilmiş olsa da, tüm Kâfirlere ve Müşriklere intibâk eder. Kat’î âyetler ile sâbit, Sahâbe’nin icmârında meşhur ve İslâmî Ümmetçe mâlumdur ki Ehl-il Kitâb kâfirdir. Binâenaleyh onlara dil dökmek, sevimli görünmek, yaltaklanmak ve onlara karşı gevşemek, esneklik göstermek, hoşgörülü davranmak câiz değildir. Bilakis dînlerinin yanlışlığı, kâfirliği ve bâtilliği beyân edilmeli, yegâne hak dîn olan İslâm Dîni’ne girmeye dâvet edilmelidirler. Nitekim Hilâfet Devleti kurulduktan sonra onları İslâm’a dâvet edecek, kabul etmezlerse cizye istenecek, kabul etmezlerse kılıçlar çekilecektir. Yine Allahu Te’alâ’nın; **“En güzel bir şekilde olmadıkça Ehl-il Kitâb ile cedelleşmeyin.”** [el-Ankebût 46] kavlini alıp âyetin devamı olan; **إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا آمَنَّا بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأَنْزَلَ إِلَيْكُمُ وَاللَّهِمَّ وَاللَّهِمَّ وَاللَّهِمَّ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ** **“Onlardan zulmedenler müstesna! Onlara deyin ki: Biz, hem bize indirilenlere, hem de size indirilenlere îmân ettik. Bizim ilâhımız ve sizin ilâhınız tektir ve bizler onlar muslim olmuşuzdur.”** [el-Ankebût 46] âyetini bırakarak istidlâlde bulunmak apaçık bir aldatmacadır. Zira onlardan zulmedenler ve cizye vermeyi kabul etmeyip savaşımlar, bu en güzel bir şekilde cedelden müstesnâdırlar. Dolayısıyla talep edilen, onlarla en güzel bir şekilde cedel değil, aksine onlara karşı muzaffer olmaktır.

yazdığını tahrir etti: [بن مسلم] “Ben Müslümanım.” Rasûlullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] bu mektubu okuyunca şöyle dedi: «كذب عدو الله ليس بمسلم وهو على النصرانية» **“Yalan söylüyor, Allah düşmanı! O Müslüman değildir, o Nasrânîlik üzeredir.”**

Yine Arap Devletleri Birliği Genel Sekreteri Amr Mûsâ, bir hadâratın daha üstün bir hadâratın var olduğuna inanmadığını açıkladı. Onun bu sözü, İslâmî Hadârat’ın, Kapitalist Hadârat’tan veya Hindu Hadârat’ından veya Yahudi Hadârat’ından üstün olmadığına inandığını göstermektedir. Zira İtalya Başbakanı Berlusconi’ye tepki gösterirken şöyle diyordu: *“Daha üstün bir hadâratın var olduğuna inanmıyoruz.”* Onlardan biri de, kayıtsız-şartsız ve aleyhinde hüküm vermeksizin ötekinin kabulüne, el-Kehf Sûresi’ndeki âyetler ile delil getiriyor ve şöyle diyordu: *“Ve dinler arası diyalog; geleneksel değerleri, düşünceleri ve eski inançları yüklenen ferdin, ötekini -dinsel olarak farklı olanı- “olduğu gibi” keşfetme, onu anlama ve ona yönelik, aleyhinde peşin hükümlü değer yargıları vermeye sığınmaksızın atipik felsefi bir bakış billurlaştırma girişimidir... Dinlerarası diyalog savunucuları samimi niyet sloganını yükseltirler. Bu ise ötekini ve bakışını, epistemolojik olarak anlama arzusu dışındaki şartlardan ve hedeflerden soyutlanmayı öngörür... İlkesel olarak diyalogun bu içeriği, Kur’ân-il Kerîm’in el-Kehf Sûresi’nde vârid olan, iki adam arasındaki diyalog hakkındaki kıssa [âyetler 32-42] ile karşıtlık göstermez. Allah onlardan birine, etrafta hurmalık ile çevrili, ortasında ekinler biten ve içerisinden ırmaklar akan iki üzüm bağı vermiş ve Allah onu arkadaşından malca ve evlatça üstün kılmış. Bu kıssa açığa çıkarmaktadır ki diyalog, iki adam arasında kayıtsız-şartsız gerçekleşmiştir. Nitekim bu, Kur’ân’da tüm detayları ile anlatılır. Bu diyalog, onlardan birinin Allah’a karşı küfrünü içermesine rağmen, öteki bu sebeple diyalogu kesmemiştir. Kezâ Kur’ân, bu küfür sözlerini zikretmekten de çekinmemiştir. Çünkü bütününde, Allah Azze ve Celle’ye karşı kâfir bir şahsiyet hakkında epistemolojik bir bakış oluşturup biçimlendirmiştir... Dinler arası*

diyalog; dinlerin mukâyesesinden ve dinlerin rekâbetinden de farklıdır. Her ne kadar bu mefhumlar literatürde karıştırılıyor olsa da, dinlerin mukâyesesi; akâde, şeriat ve ibâdetler zemininde, insan, hayat ve kâinat tasavvuru ve bunlar dışında önyargıları ortadan kaldıran nesnel ve potansiyel bir hipotez girişimi ile, bir dîni ötekine kıyâs ederek araştırma anlamına gelen bir bilim dalıdır. Oysa dinlerin rekâbeti; bir dînin ötekilerden üstünlüğünü ve seçkinliğini kanıtlamayı hedefleyen bir süreçtir ve tabiatıyla bu, salt anlama süreci olan dinler arası diyalogun hedeflemediği bir şeydir. [Husâm Temmâm, Mısırlı Araştırmacı Gazeteci / IslamOnline.net : “Dinler arasındaki diyaloglar, insâni bir zarûret mi, küresel bir kompo mu?” başlıklı makâle]

Dinler arası diyalog düşüncesine sahip olanların ne kast ettiklerini bilmek için bu alıntılar zorunludur. Nitekim bu ifade, onların ıstılâhıdır. Bu ıstılahtan neyi murat ettiklerini bize gösterecek en iyi yol, kendi dilleri ile söyledikleri ve kendi kalemleri ile yazdıklarıdır. Zira burada luğavî delâletin bir faydası olmaz. Şu halde bu alıntılar toplamından, bu ıstılâhın delâleti hakkında aşağıdaki hususları billurlaştırmamız mümkündür:

Birincisi: Dînler ve hadâratlar arasında eşitlik ve denklik. Bir dînin öteki dîne ve bir hadâratın öteki hadârata üstün kılınmaması.

İkincisi: Ötekini olduğu gibi kabul etme ve aleyhinde hüküm vermeksizin onu keşfetme. Hatta onun nezdinde bulunanları kayıtsız-şartsız anlama ve öğrenme.

Üçüncüsü: Hadâratlar arası diyalogun amacı; hadâratların ilerlemesine ve gelişmesine, barışın yayılmasına ön ayak olan müşterek ve insânî unsurlardan ilham almak yoluyla yüksek bir alternatif hadârat oluşturmaya yönelik etkileşimdir. Dinler arası diyalogun amacı ise; İslâm'ın çatışma arenasına girişini engellemektir.

İşte tüm bu mefhumlar, İslâm'a tam bir zıtlık ile zıttır. Hakkında delil yahut şibh-u delil bulunan tek bir mefhum

İslâm'ın Hadâratlar Çatışmasını Nefyettiği Şüpheleri

İşte bunlar, onların birbirlerine paralel eylemleri ve söylemleridir. Saptırcılar ve Müslümanlardan kimi saflar, sırf diyalog üzerinde durup çarpışmayı ve çatışmayı reddetmektedirler. Yine bu Ümmet'ten bazıları dînler arası diyalog üzerinde ısrar etmekte, Küfrün tek millet olduğunu, **“Sizin dîniniz size”** [el-Kâfirûn 6] olduğunu unutarak yahut unutturularak İslâm ile Nasrânîlik arasında -dînsizlik ile mücâdele gibi- buluşma noktaları araştırarak bu diyalog ile Nasrânîliğe özel ilgi göstermektedirler. Oysa Allah Subhânehu, Kâfirlere çoğul kipi ile hitap ederek şöyle buyurmaktadır: **“De ki: Ey Kâfirler!”** [el-Kâfirûn 1] Sonra dîni tekil kipi ile zikredip şöyle buyurmaktadır: **“Sizin dîniniz size!”** [el-Kâfirûn 6] Ya da Filistin meselesinin çözümü üzerinde buluşmak gibi... Yahudi varlığını ortaya çıkaran, koruyan, parayla, silahla ve yardımla destekleyen, Kapitalist Hadârat üzerine kurulu bu Kâfir devletler değil midir? Dolayısıyla o saptırcıların, onların entelektüel ajanları olmaları gibi bir vazîfeleri vardır! Saflara gelince; onlar da abesle iştigâl edip kendilerini içi boş şeylerle meşgul etmekte, âvâmı saptırmada onlara iştirâk etmekte, Yahudilerin yahut Nasrânîlerin çağrıda bulunduğu toplantılara, konferanslara, diyaloglara, seminerlere, sempozyumlara katılmaktadırlar ki bunlar, çağrıcılarının bizleri dînimizden uzaklaştırmak ve hakkı bâtıla karıştırmak istedikleri oldukça kuşkulu çağrılardır. Nitekim onlar bu uğurda ellerinden geleni artlarına koymamaktadırlar:

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

- Steve Dunleavy, 11 Eylül Salı hâdisesinden sonra New York Post Gazetesi'nde şöyle yazıyordu: *"Öldürün o p.çleri! Suikastçılar yetiştirin, kiralık katillerle sözleşmeler yapın! Kelleleri avlamak için milyonlarca dolar ayırın! Getirin onları buraya, ölü veya diri! Tercihen ölü! Bu solucanları barındıran şehirleri bombalayın! Basketbol sahalarındaki bombalar gibi..."*

dahi yoktur. Dolayısıyla bu, kesinlikle İslâm'dan değildir. Bilakis tamamen onu çarpıtmaktır, saptırmaktır ve bunun İslâm üzerindeki tehlikesi muhakkaktır.

Hadâratlar Arası Eşitlik Düşüncesi

Dinler ve Hadâratlar arası eşitlik mefhumu, bir küfür mefhumudur. Zira bu, Hak ile Bâtil arasında, Hak Dîn ile muharref dînler arasında, Küfür ile İmân arasında, Dalâlet ile Hidâyet arasında, nâsih ile mensuh arasında, aslı vahiy olan hadârat mefhumları ile beşerin koyduğu hadârat mefhumları arasında, yani akıl ile nakil arasında, Tağut'a muhâkeme ile Kitâb, Sünnet ve irşâd ettiklerine muhâkeme arasında, yeryüzünde kalıp insanlara fayda veren sâbit ile atılıp giden köpük arasında eşitliğe dâvettir! Buna ilişkin deliller sınırlandırılmayacak kadar çoktur.

Allah [Subhânehu ve Te'alâ] şöyle buyurdu: **بَلْ نَقَّبِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ** "Bilakis biz, hakkı bâtılın tepesine bindiririz de o, bâtılın işini bitirir. Böylece (görürsün ki) bâtıl yok olup gitmiştir." [el-Enbiyâ' 18]

Ve şöyle buyurdu: **فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ** "Artık haktan sonra dalâletten başka ne vardır?" [Yûnus 32]

Ve şöyle buyurdu: **يُرِيدُونَ أَن يُتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَن يَكْفُرُوا** "Onlar Tağutu inkâr etmekle emroldukları halde, Tağuta muhâkeme olmak istiyorlar. Oysa Şeytan ise onları uzak bir sapıklık ile saptırmak istiyor." [en-Nisâ 60]

Ve şöyle buyurdu: **هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ** "O (Allah) Rasûlü'nü hidâyet ve Hak Dîn ile gönderendir ki dinini diğer tüm dînlere üstün kılsın. Vele müşrikler kerih görseler de!" [et-Tevbe 33]

ileriki zamanlardaki daha zor bir çatışmanın tehlikelerine mâruz kalınması ile karşılaştırılmalıdır."

- 18.09.2001'de Fransız Le Figaro Gazetesinin, şu anda Stratejik ve Devletlerarası Çalışmalar Merkezi'nde [CSIS] çalışan, Nixon'ın danışmanı ve Amerikan Savunma eski bakanı James Schlesinger ile yaptığı röportaj, online yayın yapan Amerikatan Gazetesinde yayınlandı. Orada şöyle diyordu: "Bu şebekelerin kökünü kazımak, uzun seneler gerektirir. Çünkü onlar, tutumlarına olan şiddetli inançlarından kaynaklanan güçlü bir kararlılık sahibidirler."
- el-Cezîra kanalındaki "Asrın İlk Savaşları" programında, program sunucusu Washington Post'tan, Henry Kissenger'in "İntikâm, Yeterli Karşılık Değil" başlıklı makâlesinden şu alıntıyı yaptı: "Bu tehdidi üreten rejime karşı bir saldırı sonucu meydana gelecekler ile yüzleşmek elzemdir."
- NATO eski Genel Sekreteri Claus, ittifakın [NATO'nun], düşmanlığından dolayı hedef olarak eski Sovyetler Birliği yerine İslâm'ı koyduğunu resmen ilan etti. BBCOnline.net Başkan Bush'un 17.09.2001'de şöyle dediğini bildirdi: "Bu Haçlı Savaşı, teröre karşı bu savaş, uzun vâdeli olacaktır."
- Samuel Huntington, Amerikan Foreign Affairs Dergisi'ndeki makâlesinde şöyle diyordu: "İslâm ile Batı arasında asırlardır süregelen askerî cepheleşmenin zayıflaması çok zayıf bir ihtimâldir. Bilakis fenalaşması ve şiddetlenmesi daha muhtemeldir."
- Şimon Peres, "Yeni Ortadoğu" isimli kitabında şöyle demektedir: "...Biz kararlı bir halkız ve diasporada yaşayan elli nesilden sonra, elli nesillik baskı, işkence ve imhadan sonra, yeryüzünde bizi bu topraklardan vazgeçmeye kolaylıkla iknâ edebilecek hiçbir güç yok. Bu dünyada, bağımsızlığımızı yenilediğimiz, güvenliğimizi garantilediğimiz, saygı ve onur ile yaşadığımız yegâne yerden asla kılmıdamayacağız."

olarak çatışmalar doğuran yönlerdir. Çelişen çıkarlar ve birbirimizi anladığımız gerçeği, çekişmelere ve nihayetinde savaşlara götürür... Lâkin kapsamlı barış, yani çatışmasız bir dünyanın varolabilirliği sırf bir kuruntudur. Böyle bir barış, ne var olmuştur, ne de var olacaktır." Yine Nixon, "Uygun Fırsat" kitabında ise şöyle demektedir: "Kaybı, Birleşik Devletler'in güvenliğini tehdit ettiği zaman çıkar hayatî olur. Bunun için Batı Avrupa'nın, Japonya'nın, Kanada'nın, Meksika'nın ve Körfez devletlerinin süregelen bağımsızlığı, ülkemizin güvenliği için hayatî bir meseledir. Kezâ az gelişmiş ülkelerin nükleer silahlar elde etmemesinde de hayatî çıkarımız vardır. Birleşik Devletler'in, çıkarlarına yönelik tehdidi önlemek için silahlı güç kullanmaktan başka hiçbir seçeneği yoktur... İsrail ve Güney Kore gibi tehdit edilen demokratik hükümetleri korumak üzere, gerekirse, askerî güç kullanmaya hazırlıklıyız."

- 23.01.1980'de Amerikan eski başkanı Jimmy Carter, Amerikan Kongresi'ne hitâben bir "Birliğin Durumu" [Amerika Birleşik Devletleri'nin durumunu anlatan bir tür ulusa sesleniş] konuşması yaptı ve orada şöyle dedi: "...Bununla birlikte pozisyonumuz gâyet açıktır. Körfez bölgesine egemenlik için herhangi bir dış güçten gelecek herhangi bir teşebbüs, Birleşik Devletler'in hayatî çıkarlarına yönelik bir saldırı olarak değerlendirilecektir. Böylesi bir saldırı, -askerî dâhil- gerekli her üslup kullanılarak püskürtülecektir."
- 01.11.1990'da Amerikan Dışişleri eski bakanı Henry Kissenger, ("İsrail" basınından) Yediot Ahronot Gazetesinde, "Çok Yakında, Ey Amerika, Caydırıcı Gücünü Yitireceksin" başlıklı bir makale yayınladı ve orada şöyle dedi: "Askerî seçenek, şüphesiz, acı vericidir ve zordur. İslâmî ülkelerde gösterileri tetikleyebilir ve yeni terörizm dalgalarının kıvılcımını ateşleyebilir. Çatışmanın genişlemesine de yol açabilir. Fakat Amerikan zâfiyetinin emâreleri, bölgedeki ılımlı hükümetlerin çökmesine, tansiyonun artmasına ve tüm bu rejimlerin sonunun gelmesine yol açacak olursa, bu tehlikeler,

Ve şöyle buyurdu: وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ "Her kim, İslâm'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, Âhirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır." [Âl-i İmrân 85]

Ve şöyle buyurdu: وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ "Sana da Kitâb'ı [Kur'ân'ı], kendisinden önceki kitâbları tasdik edici ve üzerine müheymin (koruyucu ve şahid) olarak hak ile inzâl ettik." [el-Mâide 48]

Ve şöyle buyurdu: كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً "İşte Allah hak ile bâtıla böyle misal verir. Köpük atılıp gider. İnsanlara fayda veren şeye gelince, o yeryüzünde kalır. İşte Allah böyle misaller getirir." [er-Ra'd 17]

Ve şöyle buyurdu: أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَّا يَسْتَوُونَ "Mü'min olan, fâsık olan gibi midir? (Hayır) onlar elbette bir olmazlar." [es-Secde 18]

Ve şöyle buyurdu: قُلْ لَّا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ "De ki: Pis, kötü olan ile temiz, iyi olan bir değildir. Velevis pis, kötü olanın çokluğu tuhafına gitse de (bu böyledir). O halde Allah'tan sakının, ey akıl sahipleri, ki kurtuluşa eresiniz." [el-Mâide 100]

Ve şöyle buyurdu: مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَى وَالْأَصْمَى وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ "Bu iki zümrenin (müminlerle kâfirlerin) durumu, kör ile sağır ve gören ile işiten kimseler gibidir. Bunlar(ın hali) hiç eşit olur mu? Hâlâ ibret almıyor musunuz?" [Hüd 24]

Ve şöyle buyurdu: **“Sizin de kendileri gibi inkâr etmenizi istediler ki onlarla eşit olasınız.”** [en-Nisa 89]

İslâmlık iddiasında bulunup da ardından, İslâm ile Küfür arasında, ilhâd, teslîs ve tevhîd arasında, Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in Nübüvveti'ni inkâr ile ona îmân arasında, faizi mubah kılmak ile haram kılmak arasında, hamrı (içkiyi) helâl kılmak ile haram kılmak arasında, karşılıklı rızâyla zînâyı helâl kılmak ile onu büsbütün haram kılmak arasında, Allah Subhânehu'ya ibâdet ile mahlukâta ibâdet arasında, fuhuş ile nikâh arasında, eşcinselliği, lezbiyenliği ve livâtayı mubah kılmak ile haram kılmak arasında, domuz ile hurma arasında... eşitlik kuran ne kadar şaşkın, ne kadar sapkındır! Hatta üstünlük hakkında sükût edip de tevhîdi şirke, helâli harama, Şeriatî Tâğuta, Mü'mini Kâfire, Vahyi beşer mahsulüne, İslâm'ı diğer tüm dînlere, Kur'ân'ı diğer tüm muharref kitaplara, Yaraticı'ya kulluğu, güneşe, aya ve yıldızlara tapmaya üstün kılmayan ne kadar şaşkın, ne kadar sapkındır! Böylesi bir fitnedi Allah'a sığırız. Şu halde bağımlılık merduddur! Eşitlik merduddur! İslâm'ı ve hadâratını, diğer tüm dînlere ve hadâratlara üstün kılmamak merduddur!

topraklardandır. Burma [Birmanya/Myanmar] da öyledir. Nihâyet, eş-Şâm beldesinin suğurlarından bir parça olan Filistin, yahudi varlığının işgâli altındadır. Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] şöyle buyururken ne kadar da doğru söylemiştir:

يُوشِكُ أَنْ تَدَاعَى عَلَيْكُمْ الْأُمَمُ كَمَا تَدَاعَى الْأَكْلَةُ عَلَى قَصْعَتِهَا، فَقَالَ قَائِلٌ: وَمِنْ قَلَّةٍ نَحْنُ؟ يَوْمَئِذٍ؟ قَالَ بَلْ أَنْتُمْ يَوْمَئِذٍ كَثِيرٌ وَلَكِنَّكُمْ غَنَاءَ كَغَنَاءِ السَّيْلِ، وَلَيَنْزَعَنَّ اللَّهُ مِنْ صُدُورِ عَدُوِّكُمْ الْمَهَابَةَ مِنْكُمْ وَلَيَقْدِفَنَّ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمُ الْوَهْنَ، فَقَالَ قَائِلٌ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا الْوَهْنُ قَالَ: «حُبُّ الدُّنْيَا وَكَرَاهِيَةُ الْمَوْتِ» **“Yiyicilerin (oburların) tabakları üzerine üşüşmeleri gibi ümmetlerin (diğer milletlerin) sizin üzerinize üşüşmeleri yakındır.”** Birisi dedi ki: “Yâ Rasûl Allah! Bu, bizim o zaman (sayıca) az olmamızdan mıdır?” Dedi ki: **“Bilakis siz o zaman çok olursunuz, velâkin selin köpüğü gibi bir köpük (ağırlığında) olursunuz. Allah mutlaka düşmanlarınızın göğüslerinden sizin heybetinizi çıkaracak ve sizin kalplerinize de Vehm atacaktır.”** Birisi dedi ki: “Yâ Rasûl Allah, Vehm de nedir?” Dedi ki: **“Dünyayı sevmek ve ölümü kerih görmektir.”**

[Ebu Dâvûd, Sevbân'dan rivâyet etti.]

Bu elîm vâkıa, Kâfir Hadârat tâbilerinin Müslümanlara karşı çatışmalarının ispatı için yeterli olmakla birlikte, bu düşünceyi onlardan yani Küfür Hadâratının lehtarlarından bazı politikacıların ve düşünürlerin sözleri ile vurgulamaya bir mâni yoktur:

- Nixon, “Savaşsız Zafer” kitabında şöyle demektedir: *“Hakikî azamet, çatışmadan kaçınmakla gelmez. Bilakis ilkelerimiz, çıkarlarımız ve dostlarımız uğrunda savaşarak hengâme içerisinde olmamızla gelir... Dünyanın nasıl sürüp gideceğine ilişkin vehimlerimizden kurtulmalıyız. Amerikalılar, çatışmanın doğal olmadığına, her milletin halklarının temelde benzer olduğuna, farklılıkların yanlış anlamalardan dolayı olduğuna, kalıcı ve kapsamlı barışın ulaşılabilir bir gâye olduğuna inanma eğilimindedirler. Ancak tarih, bu görüşleri reddeder. Çünkü temel yönlerden, siyâsî geleneklerle, tarihsel tecrübelerle ve ideolojik motivasyon ile her millet ötekenden farklıdır. Bunlar, normal*

Şimdi hadâratlar arasındaki çatışma türlerinden bir diğeri olan askerî çatışmaya geçiyoruz. Bu, Müslümanlar nezdinde Cihâd olarak isimlendirilir ve geniş bir konudur. Burada bizim için önemli olan; bilhassa İslâmî Hadârat açısından askerî çatışmanın kaçınılmazlığını kanıtlamak, bazılarının talep cihâdını nefyetme girişimi, sonra İslâm'ın hoşgörü ve barış dîni olduğunu söyleyenlere reddiye, sonra da İslâm'ın terör dîni olup olmadığıdır.

Evvelâ Kâfir Hadârat tâbilerinin Müslümanlara yaptıkları ile başlayalım. Zîra bu, delâlet bakımından sözlerden daha belîğdir, çünkü somut ve hissedilirdir. Günlerden bir gün olsun kendisiyle hiç savaşmadığımız Avustralya, Doğu Timor'u işgâl etmiştir. Çin, Orta Asya'nın güneyinde bütün bir vilâyeti, (Sincan'ı); Rusya da, Kafkasya, Kırım, Kazan ve diğer birçok İslâmî vilâyeti; Hindistan ise, Delhi, Keşmir ve Kuzey Hint Yarımadası'nın tamamını işgâl etmiştir. Amerika da, bütün Körfez üzerinde egemenlik kurmuş, Körfez'den Orta Asya'daki Özbekistan'a kadar siyâsî ve askerî nüfuzunu yaymış, Sînâ' Yarımadası'na yerleşmiş ve Türkiye'deki İncirlik'te büyük bir üs edinmiştir. Yine Afrika'da İngiltere ile Fransa, Amerikan nüfuzuna karşı çatışmaya başlamıştır. Nitekim İngilizlerin; Asya'da ve Afrika'da sömürgecilik bakiyeleri, Körfez'de ve Cebel-i Târik'ta da askerî varlıkları vardır. Kezâ Fransa'nın da halkı Müslüman birçok Afrika ülkesinde nüfuzu vardır. Yine Sırp, Hırvatlar, Yunanlar, Romenler, Bulgarlar da İslâmî toprakları işgâl etmektedirler. Yine İspanya; Endülüs ile Sebte ve Melile'yi işgâl etmektedir. İtalya, muzafferlerin beldesi Sicilya'yı işgâl etmektedir. Ve tüm Akdeniz adaları işgâl altındadır ve hepsi de İslâmî topraklardır. Yine Filipinler, işgâl altındaki İslâmî

Aleyhinde hüküm vermeksizin ve söylediklerini çürütmeksizin sırf tanımak üzere ötekinin kabulüne gelince; bu, herhangi bir hususta İslâm'ın metodundan değildir. Bilakis Kitâb'ın üzerine delâlet ettiği hususlar, bunun tamamen aksinedir. Nitekim Kur'ân-il Kerîm, Küfür fikirlerini ve Kâfirlerin sözlerini zikrettiği zaman, peşi sıra dâima onları çürüten hakkı zikretmiştir. Aşağıdaki âyetler bunun misallerindedir:

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا 88 لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا 89 تَكَادَتِ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًا 90 أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا 91 وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا “Dediler ki “Rahmân çocuk edindi.” (88) Hakikaten siz pek çirkin bir şey ortaya attınız. (89) Bundan dolayı, neredeyse gökler çatlayacak, yer yarılacak, dağlar yıkılıp düşecekti! (90) Rahmân'a çocuk isnâdında bulunmaları yüzünden. (91) Oysa çocuk edinmek Rahmân'ın şânına yakışmaz.” [Meryem 88-92]

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ 38 لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكْفُونَ عَن وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَن ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ 39 بَلْ نَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَرَوْنَ “Diyorlar ki: “Ne zamandır bu vaat, eğer doğru sözlü iseniz?” (38) İnkâr edenler yüzlerinden ve sırtlarından (saran) ateşi savamayacakları, kendilerine yardım dahi edilmeyeceği zamanı bir bilselerdi! (39) Bilakis kendilerine o (Kiyâmet) öyle âni gelir ki onları şaşırır. Artık, ne onu reddedebilirler, ne de kendilerine mühlet verilir.” [el-Enbiyâ' 38-40]

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذْنَاكُم مِّنَ الصَّاعِقَةِ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ “Hani; “Ey Musa! Biz Allah'ı açıkça görmedikçe asla sana

inanmayız”, demiştiniz de bakıp durur olduğunuz halde hemen sizi yıldırım çarpmıştı.” [el-Bakara 55]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ
“Kendilerine: “Allah’ın indirdiğine îmân edin”, denilince: “Biz sadece bize indirilene (Tevrât’a) inanırız”, derler ve ondan başkasını inkâr ederler. Halbuki o (Kur’an) kendi ellerinde bulunanı (Tevrât’ı) doğrulayıcı olarak gelmiş hak kitâbdır. Onlara “Şayet siz gerçekten mü’minler idiyerseniz, daha önce Allah’ın nebîlerini neden öldürüyordunuz?” deyiver!” [el-Bakara 91]

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ¹¹¹ بَلَى مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
“Dediler ki: “Yahudi yahut Nasrânî olandan başkası Cennet’e giremeyecektir.” Bu, onların kuruntusudur. Dedi ki: “Haydi delîlinizi getirin, eğer doğru sözlü iseniz!” ⁽¹¹¹⁾ Bilakis her kim muhsîn olarak yüzünü Allah’a döndürürse, onun ecri Rabbi indindedir. Onlar için ne bir korku vardır, ne de üzüntü çekerler.” [el-Bakara 111-112]

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا، سُبْحَانَہُ، بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَانِتُونَ
“Dediler ki: “Allah çocuk edindi.” (Hâşâ) Subhânehu! Bilakis semâvâtta ve arzda olanların hepsi O’nundur. Hepsi O’na boyun eğerler.” [el-Bakara 116]

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ
“Dediler ki: “Yahudi yahut Nasrânî olun ki hidâyete eresiniz.” De ki: Bilakis biz, hanîf olan İbrâhîm’in dînine (uyarız). O müşriklerden değildi.” [el-Bakara 135]

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أَحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنْ

olmuşlardır. Bilinmelidir ki bu ancak ve sadece, Hilâfet Devleti ile temsil edilen; sâlih bir çobanın ve sâlih bir nizâmın yokluğundan ötürüdür.

ülkelerinde politik zorluklara yol açan bazı hareketlerimizi reddetmelerini ara sıra kabul etmeliyiz." Dolayısıyla Ümmet, "bu ılımlı-ilerici dostları" gâyet net bir biçimde tanınmalıdır. Zaten Irak, Mısır, Türkiye, Özbekistan, Cezayir, Suriye, Libya ve Tunus yöneticilerinin bu Ümmet'in muhlis evlatlarına neler yaptıklarını hatırlatmaya lüzum yoktur.

6. Zayıf devletlerin, bu cümleden İslâmî Âlem'de kurulu devletlerin işlerine müdâhalesine meşruiyet oluşturmak için Birleşmiş Milletler ile Güvenlik Konseyi'ni kurmak. Nitekim Amerika, bazı büyük devletlerin geçimsizliğinden ötürü Güvenlik Konseyi üzerinden müdâhale edemediği takdirde, Güvenlik Konseyi'ni de, Birleşmiş Milletler'i de bypass ederek münferit şekilde hareket eder. Aynen terörizme karşı Haçlı saldırısı başlattığı şimdiki durumunda olduğu gibi, ki böylece dilediği yere çöreklenebilip dilediği yeri vurabilmektedir. Nixon, "Uygun Fırsat" kitabında bu politika hakkında şöyle demektedir: "Birleşik Devletler'in çıkarları zarara mâruz kaldığı zaman, mümkün olan her zamanda Birleşmiş Milletler ile koordinasyon içinde hareket edecektir. Ancak, bu mümkün değilse, ondan yardım almaksızın, tek başına hareket edecektir." Yine Masaşusets Üniversitesi'nde [Massachusetts Institute of Technology] siyasal bilimler profesörü olan Claud Bower, MEI Dergisi'ndeki makâlesinde şöyle demektedir: "Açıktır ki uluslararası hukuk, Batı Yarıküre'ye uygulanmaz... Görünen o ki insan hakları ihlâli, Amerikan çıkarlarına hizmet ettiği sürece makbuldür."

7. Hodbinlerden ve karanlıkçılardan birilerini toplayıp onlardan partiler oluşturmak, onlardan birine iktidarı teslim etmek, diğerlerini de muhâlefet kategorisine katmak ki tek partili sistem denilen şey varsa muhâlefet de yoktur zaten.

İşte bunlar, Kapitalist Hadârat lehtarlarının Müslümanlara ve diğerlerine karşı yürüttüğü siyâsî mücâdelenin bazı görüntüleridir. Yazıktır ki tüm bu görüntülerde başarılı da

المُغْرَبِ فَبِهَتْ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ "Allah kendisine mülk (devlet ve servet) verdiği için (şımararak) Rabbi hakkında İbrâhîm ile tartışmaya gireni görmedin mi? Hani İbrâhîm dedi ki: "Benim Rabbim hayat veren ve öldürendir." Dedi ki: "Ben de hayat veririm ve öldürürüm." İbrâhîm "Muhakkak ki Allah güneşi doğudan getiriyor. Haydi sen de batıdan getir!" deyince Kâfir apışıp kaldı. Şüphesiz ki Allah, zâlimler toplumunu hidâyete erdirmez!" [el-Bakara 258] Her ne kadar bu âyet, bizden öncekilerin şeriatlerinden olsa da Allah Subhânehu'nun {الْم تَر} kavlından dolayı kaynaktır. Dolayısıyla biz de onun muhâtaplarıyız.

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرؤُوا عَن أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ " (Evlerinde) oturup da kardeşleri hakkında: "Bize uysalardı öldürülmezlerdi" diyenlere de ki: "Haydi kendinizden ölümü uzaklaştırın, eğer doğru sözlü iseniz!" [Â-i İmrân 168]

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عٰهَدَ إِلَيْنَا أَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِينَنَا بَعْرَبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ "Doğrusu Allah bize, ateşin yiyeceği bir kurban getirinceye kadar hiçbir râsule îmân etmememizi emretti" diyenlere de ki: "Size, benden önce beyyineler ile, (bilhassa) dediğiniz (mucize) ile nice Rasûller geldi. O halde niçin öldürdünüz onları, eğer doğru sözlü iseniz?!" [Â-i İmrân 183]

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلِعُنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ "Yahudiler dediler ki "Allah'ın eli sıkıdır (cimridir)" dediler. Hay dedikleri yüzünden elleri bağlanasıcalar ve lânet olasıcalar! Bilâkis O'nun elleri açıktır (cömerttir), dilediği gibi verir." [el-Mâide 64]

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عَزِيزُ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهَوْنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ³⁰ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَآ إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَ عَمَّا يُشْرِكُونَ “Yahudiler dediler ki: “Uzeyr, Allah’ın oğludur” ve Nasrânîler de dediler ki: “Mesih (Îsâ), Allah’ın oğludur.” Bu, onların ağızları ile geveledikleri sözleridir. (Onlar sözlerini) daha önce kâfir olmuş kimselerin sözlerine benzetiyorlar. Allah onları katletsin (kahretsin), nasıl da döndürülüyorlar?!⁽³⁰⁾ (Yahudiler) bilginlerini (hahamları), (Nasrânîler de) râhiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i, Allah’tan başka rabler edindiler. Oysa onlara, tek bir ilâha kulluk etmelerinden başkası emrolunmamıştı. O’ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden münezzehtir.” [et-Tevbe 30-31]

وَأِذَا تَتَلَّى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَنْتَ بَقْرَانٌ غَيْرٌ هَذَا أَوْ بَدَّلَهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَبَدِّلَهُ مِنْ تَلَقَّاءِ نَفْسِي إِنْ أَتَيْتُ إِلَّا مَا يُوحَى إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمٌ عَظِيمٌ¹⁵ قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أُنذِرُكُمْ بِهِ فَكَيْدٌ لِبَيْتِ فَيْكُمُ عُمْرًا مِنْ قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ “Onlara âyetlerimiz, beyyineler olarak okunduğu zaman, bize kavuşmayı beklemeyenler derler ki: “Ya bundan başka bir Kur’ân getir, ya da bunu değiştir!” De ki: “Onu kendiliğimden değiştirmem, benim için olacak şey değildir. Ben bana vahyolunandan başkasına tâbi olmam! Muhakkak ki ben, Rabbime isyân edersem, azîm günün azâbından korkarım”⁽¹⁵⁾ De ki: “Eğer Allah dileseydi, ben onu

düşürmek isterse, onu öldürün!” Burada tek bir adam üzerinde birleşmek ile cemaat olmak aynı mânâdadır.

4. Kendilerinde olduğu gibi otoriteyi şekli olarak üçe bölmekle [kuvvetler ayrılığı ilkesi] birlikte Cumhuriyet ve Krallık gibi siyâsi rejimlerini İslâmî bölgelerde **şekli olarak** uygulamak.
5. İslâm Devleti olan **Râşidî Hilâfet Devleti’ni** kurmak için çalışan ciddi değişim hareketlerine karşı koymak. Nitekim onları bazen aşırılar, bazen fundamentalistler diye adlandıırırlar. Bu karşı koyuşları çoğunlukla uşakları yoluyla olur, nadiren de doğrudan olur: “Beyaz Saray’da Ortadoğu işlerinden sorumlu yetkili Martin Indyck, Amerika’nın Doğu’da yüz yüze geldiği meydana okumanın, dost ülkelerin aşırılığı zapt etmelerine yardım ettiği üzerinde durdu.” [el-Arabi Dergisi, Sayı 514] Onlar bunu zapt edemeseler de, “ılımlı-ilerici dostları” sayesinde keskinlikle ve kindarca bastırırlar. Böyleleri hakkında Nixon, “Uygun Fırsat” kitabında şöyle demektedir: “İslâmî ülkelerdeki politikacıların çoğunun İslâm ile ilişkisi; idealler, gelenekler ve normlar ilişkisinin ötesine geçmez... İlericiler: kayda değer aktivitesi bulunan bir gruptur... Müslümanları, siyâsi ve iktisâdî alanlarda uygar dünyaya bağlamaya uğraşır. Bu grup, esnekliği ile ayırt edilir ve Batı’yı “Kâfir” olarak tanımlamaz, aksine “Ehl-i Kitap” olarak tanımlar. İlericilik ile yönetilen bazı ülkeler demokratiktir, Türkiye ve Pakistan gibi... Müslüman dünyadaki ilericilere yardım etmek zorundayız... Amerikan politikasının anahtarı, yalnızca ilerici Müslümanlar ile olan stratejik işbirliğinde temsil edilir. Madem ki amaçlarımızda ilericiler ile ilişki kuruyoruz, o halde bu işbirliğimiz tüm ekonomik ve stratejik alanları kapsamalıdır... Amerika ve partner devletler arasındaki ilişkinin vesâyet düzeyine erişmemesi elzemdir ve ilerici devletlerdeki liderlere, bizimle halkları arasındaki muhâbirleşmesine muamele yapmamalıyız. Aksine onlara, eşit partnerler muamelesi yapmalıyız. Zîra onları gömmenin en çabuk yolu, onlara Batılı propagandanın ağızlıkları muamelesi yapmaktır... İslâmî dünyadaki dostlarımızın, kendi

Siyâsî Çatışma

Kapitalist Batı Hadâratı ile Müslümanlar arasındaki siyâsî çatışmaya gelince; aşağıdaki hususlarda tecelli eder:

1. 1924 yılında Hilâfet Devleti'ni yıktılar.
2. Filistin'de bir yahudi devleti kurdular, onu ve nev'i şahsına münhasır askerî üstünlüğünü koruma altına aldılar.
3. Müslümanların bütünlüklerini parçaladılar. Altmış küsur varlığa dönüşünceye kadar bağımsızlık adı altında bu parçalanmışlığı körüklediler. Halen de bölme-parçalama üzerindeki çalışmalarını sürdürmektedirler. Şüphesiz akıl sahipleri için bu yıkıcı parçalanmışlığın tehlikesinin gizlisi-saklısı yoktur. Yazıktır ki Müslümanlar, hadâratlarına ve mefhumlarına ağır bir darbe vurduğu halde, bu bağımsızlık fikrinin peşinden sürüklenmekte ve uğrunda savaşım vermektedirler. Onlar parçalanmışlık ve bölünmüşlük içerisinde sürüp gittikleri halde Allah onlara, parçalanmaksızın tek bir bütün olmalarını emretmektedir. Oysa gece-gündüz Allahu Te'alâ'nın *وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا* "Allah'ın ipine hep birlikte sımsıkı sarılın ve sakın ayrılığa düşmeyin." [Âl-i İmrân 103] kavlini okumaktadırlar. Buradaki {جَمِيعًا} "hep birlikte" kelimesi, Allah'ın ipine sımsıkı sarılanların hâlidir ve "cemaat" (birliktelik) mânâsındadır. Üstelik Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu kavlinde dolayı cemaatin ta kendisidir: « من اتاكم وأمركم جميع « *İşiniz (yönetiminiz) tek bir adam üzerinde birleşmiş iken, her kim gelir de âsânızı parçalamak yahut cemaatinizi tefrikaya*

size okumazdım, (Allah da) onu size bildirmezdi. Ben bundan önce de bir ömür boyu içinizde bulunmuştum. Hâlâ akletmiyor musunuz?" [Yûnus 15-16]

وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُم بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُونَ²⁴ وَإِذَا تَتَلَّى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتُّوَابَاتُنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ²⁵ قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ "Dediler ki: "(Hayat) ancak bu dünya hayatımızdır, ölürüz ve yaşarız. Bizi ancak zaman helâk eder." Oysa onların bu hususta hiçbir bilgisi de yoktur. Onlar ancak zannederler. (24) Onlara âyetlerimiz beyyineler olarak okunduğu zaman, onların "haydi atalarımızı getirin, doğru sözlü iseniz" demekten başka hüccetleri yoktur. (25) De ki: "Allah sizi diriltir, sonra öldürür, sonra sizi, hakkında şüphe olmayan Kıyâmet Günü'nde bir araya toplar." Velâkin insanların çoğu bilmezler." [el-Câsiye 24-26]

Hatta onlardan birinin delil gösterdiği el-Kehf Sûresi'ndeki âyetler de bu üslûbun, yani Küfür mefhumunu veya mefhumlarını çürütme üslûbunun dışına çıkmaz. Bu, yalnızca onların salt idrâk süreci dedikleri gibi diyalog değildir. Bilakis Küfür mefhumlarını idrâk etmek ve çürütmektir. Bu husus, o ikisinden birinin diğer arkadaşının küfrünü, karşı koyarak şu sözü ile reddinde oldukça açıktır:

أَكْفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّكَ رَجُلًا³⁷ لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا³⁸ وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتُ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ إِنْ تَرَنْ أَنَا أَقَلُّ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا³⁹ فَعَسَى رَبِّي أَنْ يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلْ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ (Dedi ki:) "Sen, seni topraktan, sonra nutfeden yaratan, sonra seni bir adam biçimine sokan (Allah'ı) mı inkâr ettin?" (37) "Lâkin O Allah, benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiçbir şeyi ortak koşmam!" (38) "Bağına girdiğin zaman "MaşâAllah, kuvvet Allah'tan başkasına ait değildir" deseydin ya! Eğer beni malca

ve evlatça kendinden daha düşük görüyorsan, (bil ki)" (39) "belki de Rabbim bana, senin bağından daha hayırlısını verir ve (senin bağına da) semâdan yıldırımlar gönderir de (bağın) kupkuru bir toprak oluverir." (40) "yahut (bağının) suyu dibe çekilir de bir daha onu arayıp bulamazsın." [el-Kehf 37-41]

O halde arkadaşına {أَكْفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ} "Seni Yaratan'ı inkâr mı ettin?" diyerek reddettiği, sonra ona cevâben {مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ} "MaşâAllah! Lâ Kuvvete illâ Billah" diyerek yöneldiği, sonra ona, yıldırımlar göndermeye, suyu çekip kurutmaya kâdir olan Yaratıcı'nın kuvvetini açıkladığı halde, nasıl olur da onun hakkında bir hüküm vermediği söylenebilir?! Hele nasıl olur da bunun, dînlerin kayıtsız-şartsız diyaloguna ve ötekini, hakkında hüküm vermeksizin olduğu gibi kabul etmeye misâl olduğu söylenebilir?!

Kâfirler ile diyaloga Allahu Te'alâ'nın قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ 1 لَا أَعْبُدُ 2 مَا تَعْبُدُونَ 2 وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ "De ki: Ey Kâfirler! (1) Ben sizin taptıklarınıza tapmam! (2) Siz de ben taptığıma tapanlar değilsiniz." [el-Kâfirûn 1-3] kavli ile, Müşrikler ile diyaloga da Allahu Te'alâ'nın وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجْرُهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ "Eğer müşriklerden biri senden emân dilerse, Allah'ın kelâmını dinleyip işitene kadar ona emân ver, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır." [et-Tevbe 6] kavli ile delil getirilmesine gelince; bu istidlâl sahîh değildir ve yersizdir. Nitekim el-Kâfirûn Sûresi, onlar aleyhinde bir hüküm vermektedir ki bu, onların kesinlikle kâfirler oldukları, küfürleri üzere kalacakları ve îmân etmeyecekleri şeklindedir. Zîra Allah Subhânehu onların ebediyen îmân etmeyeceklerini bilmektedir ve bunu Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e haber vermekte, bunu onlara da tebliğ etmesini ve birer sene aralıklar ile mâbudları değiştirme önerilerini reddetmesini emretmektedir. Allah Subhânehu, onların ölüme kadar Kâfirler olarak kalacaklarını haber verdikten sonra, diyaloga

12. Zayıflıklarını sürdürmek ve üzerlerinde egemenlik kurulmasını kolaylaştırmak üzere bağımsızlık adı altında dünyayı daha fazla devletçiklere parçalamak için çalışmak.
13. Mağlup halklar üzerindeki hegemonyalarını sürdürmek ve onları düşünmekten, değişimden ve pençelerinden kurtuluştan uzaklaştırmak üzere kültürlerini ve hadâratlarının mefhumlarını yaymak.
14. Amerika'nın Irak'a uyguladığı ambargo gibi, bazı devletlere ambargo uygulamak. Nitekim Amerika, Irak'a ambargo uygulamak ve Irak ile ticâretin engellenmesi için Amerikan Deniz Kuvvetleri'ne güç kullanma hakkı verilmek üzere Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden 665 sayılı kararı çıkarmıştı. Bob Woodward, "Liderler" isimli kitabında bu karar hakkında şöyle demektedir: "Birleşmiş Milletler 45 yıllık tarihinde ilk kez, kendi şemsiyesi dışındaki ülkelere ekonomik ambargo uygulama hakkı vermiştir. Bu, Amerikan yönetiminin parlak bir diplomasi zaferidir."

5. Kendi öz beldelerinde bir yer bulamayıp Batı'ya göç etmek zorunda kalan göçmenlerin akıllarını ve tecrübelerini soğurmak.
6. Kendi kendine yeterliliklerini kaybetmelerinden sonra yardımların, bağışların ve kredilerin merhametine kalmaları bakımından bu beldelerde, çoğunlukla Devletlerarası Para Fonu'nun [IMF] dayattığı, gıda güvencesini riske eden politikalar koymak.
7. Devletleri, bölgesel savaşlarında kullanmamaları halinde kısa bir süre sonra paslanmış-dökülmüş, miadı dolmuş hurda yığınlarına dönüşecek silahları satın almaya sürüklemek için bölgesel savaşlar kızıştırmak.
8. Sermayenin Avrupa ve Amerika gibi daha güvenli ülkelere kanalize edilmesi bakımından az gelişmiş ülkelere güvensizlik oluşturmaya çalışmak. Ardından çeşitli vesileler ile dilediklerinde dondurmak. Yalnızca Arap ülkelerinin Batı'daki sermayelerinin, en düşük tahmine göre, 800 milyar dolara ulaştığını hatırlarsak, tüm büyümekte olan ülkelere, diğerleri şöyle dursun, sırf İslâmî beldelerden ne kadar hortumlanmış olabileceğini yaklaşık da olsa tasavvur edebiliriz.
9. Küreselleşme, özelleştirme, dev kapitalist şirketlerin mülkü olan sermayeye yönelik yabancı yatırımlar yoluyla çeşitli ülkelerde iktisadî çıkarlar üzerinde egemenlik kurmak.
10. Görevleri onların çıkarlarını korumak olan ordular ve istihbârat servisleri ile birlikte, ajan yöneticiler atamak.
11. Amerika'nın Körfez'de, Sînâ'da, Orta Asya'da, Türkiye'de ve diğer yerlerde yaptığı gibi, nüfuz yayılımını sürdürmek üzere dünyanın bazı hassas bölgelerine kuvvetler indirip konuşlandırmak. Bunların yanı sıra servetlerin yağmalanmasını garantilemek üzere deniz kıyılarına filolar yerleştirmek.

mutlak olarak hiçbir mahâl kalmaz. Yine bu sûre, onların gözdelelerinden olan adamlar hakkında inzâl edildi. Nitekim Allah doğruyu söyledi ve onlardan bazıları öldüler, bazıları öldürüldüler de onlardan hiçbir îmân etmedi. Allahu Te'alâ'nın **وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ ابْلِغْهُ** "Eğer müşriklerden biri senden emân dilerse, Allah'ın kelâmını dinleyip işitene kadar ona emân ver, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır." [et-Tevbe 6] kavline gelince; bu âyette, iddia ettikleri gibi, iki denk arasındaki diyaloga dair hiçbir delil yoktur. Zîra içerisinde diyaloga delâlet yoktur. Bilakis müşrike Allah'ın kelâmını işittirme emri vardır ki ya îman etsin, ya da güvenli yerine ulaşsın. Zîra bu âyet, İslâm hakkında sormak isteyen, müstecir (emân talep eden) bir müşrik hakkındadır. Böylece İslâm ona, kabul eder ümidiyle açıklanır. Dolayısıyla bu âyette; aleyhinde hüküm vermeksizin eşitlik ve denklik zemini üzere nezdindekileri bilmek için diyaloga dair bir delil yoktur. Üstelik âyet, onun müşrik olduğunu ikrâr etmektedir ki bu, aleyhinde şirk hükmü vermektir. Yine nezdindekileri bilmek için onunla diyalog kurulmasını da talep etmemektedir. Bilakis ona Kur'ân'ın işittirilmesini talep etmektedir. Dolayısıyla burada istidlâl yönü söz konusu olamaz.

Üçüncü sacayağı; hadâratlar arası diyalogun amacının, hadâratlar arasındaki ortak paydalardan ilham almak yoluyla daha yüksek bir alternatif hadârat oluşturmak üzere etkileşim olduğuna, bunun da ilerlemeye, gelişmeye ve barışın yayılmasına yol açacağına dair sözleridir. Onlardan birinin bu mefhuma ilişkin en berbat istidlâli, Allahu Te'alâ'nın şu kavlini delil göstermesidir:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا
“De ki: Ey Ehl-il Kitâb! Sizinle bizim aramızda sevâ' bir kelimeye geliniz; Allah'tan başkasına tapmayalım ve O'na hiçbir şeyi şirk koşmayalım ve kimimiz kimimizi rabler edinmesin.” [Âl-i İmrân 64]

Nitekim o şahıs şöyle demektedir: “Ötekiler ile diyalog, denklik konumundan veya denklikten hareketle olmalıdır.” Sonra Allahu Te'alâ'nın {إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ} kavlini, “Bizim kelimemiz ile diyalog kuralım demiyoruz, aramızdaki müşterek kelime ile kuralım diyoruz” diyerek tefsir etmektedir. Âyeti böylesine anlamak, ancak Allah'a iftira etmektir. Zira [سَوَاءٍ] “sevâ” demek, [عَدْلٌ] “adl” demektir, yani [كَلِمَةٍ عَدْلٌ] “âdil bir kelime” demektir ve zaten sonraki âyet bunu beyân etmektedir. Âyetin ne mantukunda, ne de mefhumunda, bizim onları müşterek (ortak) bir kelimeye dâvet etmemiz söz konusu değildir. Zaten “Bizim kelimemiz ile diyalog kuralım demiyoruz” sözünün delili ile, kendisinin de bu âdil kelimedeki müşterek olmamız gerektiğini kast etmediği kesindir. Dolayısıyla geriye kalan şu ki o ancak müşterek bir hadârat, etkileşime dâvet, hadâratlar arasındaki ortak paydalardan ilhâm almak istemektedir ki bu, hakkı bâtla giydirmek, karıştırmaktır. Allah, Ehl-il Kitâb'ı

İktisâdî çatışma öteden beri mevcuttur. Fakat güçlü hadârata tâbi olanların, diğer hadâratlara tâbi olan Allah'ın kullarını şefkatsizce, merhametsizce ve insanlık dışı bir biçimde yer hale gelmeleri bakımından, bugün daha ürkütücü, daha öğütücü, daha kapsamlı ve daha sistematik bir hâl almış ve dünya, güçlünün zayıfı yediği büyük bir ormana dönüşmüştür. Ulaşım ve iletişim faktörleri bakımından dünyanın küçük bir köy haline geldiği doğrudur, ancak aynı zamanda güçlünün zayıfa musallat olması bakımından da vahşi bir orman haline gelmiştir. Kapitalizm'in ve bilhassa liderliğini üstlenen Amerika'nın üzerine kurulu olduğu unsurlar açısından bu realite oldukça nettir. Bunun üsluplarından bazıları şunlardır:

1. Yol bulunabilen her yerde hammadde üzerinde egemenlik kurmak.
2. Küresel bir para birimi olarak doları altına alternatif kılmak. Nitekim Avrupa, Euro denilen kendi para birimi ile doların hegemonyasına karşı mücadele etmeye çalışmaktadır. Yine bazı devletler de altın-gümüş sistemine dönmeye çalışmakta, ancak Amerika, bu altın-gümüş sistemine her geri dönüş girişimine savaş açmaktadır.
3. Büyümekte olan devletleri, ağır sanâyileşmekten, hatta birçoklarını hafif sanâyileşmekten bile men ederek sırf tüketim pazarları halinde kalmalarını sürdürmek.
4. Büyümekte olan devletleri, Devletlerarası Para Fonu [IMF] ve Dünya Bankası [WB] aracılığıyla bileşik faizli kredilere boğmak. Bu kredilerin tehlikesi, gözler önünde âşikârdır.

ki bu, Kapitalist Hadârat'tır. Aynı zamanda Müslümanlar ile de siyâsî, iktisâdî ve askerî olarak çatışyordu. Nitekim Kapitalizm'i benimsiyor ve İslâmî hadâratlarını yahut mefhumlarının çoğunu terk etmeleri için Müslümanlar ile çatışyordu. Dolayısıyla Amerika'nın söz konusu şekillerde Müslümanlar ile çatışması, onlar nezdinde hadârî bir mefhuma dayalıdır. Bu ise zayıf halkları ve milletleri istismar etmek ve mukadderatlarına tahakkümü mubah kılmaktır. İşte şimdi de Orta Asya'ya saldırmaktadır. Kezâ İngiltere ile çatışması da hadârî bir mefhuma dayalıdır, lâkin bu mefhum, Araplar ile çatışmasının dayandığı mefhumdan farklıdır. İngiltere ile Körfez'de çatışmaktadır, çünkü Yeni Dünya liderliğinde ve mustazafların servetlerini yağmalamada tek başına kalması gerekir. Bunun içindir ki Baba Bush'un dediği gibi, Amerika'nın başı çekmesi, dolayısıyla dünya liderliğinin merkezinde iki kutba yer olmaması ve tek kutbun yalnızca ilkel Sömürgeciliğin vârisi olarak ve rakipsiz bir biçimde Amerika olması gerekir. İki hadârat arasındaki çatışmanın örneklerinden biri de, Kapitalist Amerika ile Sosyalist Sovyetler Birliği arasındaki çatışma idi, lâkin bu, askerî çatışma haddine varmamış, siyâsî, fikrî ve iktisâdî çatışma ile sınırlı kalmış ve Sovyetler Birliği'nin çökmesi ile sona ermişti. Aynı hadârata mensup olanlar arasındaki çatışmanın örneklerinden biri de, Naziler ile diğer Kapitalistler arasındaki çatışma idi ki bu, Alman ırkını diğer ırlardan üstün görenler ile Avrupa ve Amerika halklarından bu ırk üstünlüğünü ve ayrımcılığını reddedenler arasındaki bir çatışma idi. Fakat bu, aynı hadârat çerçevesinde kaldı ve Müttefiklerin mefhumuna aykırı olarak, Nazi Hadâratının parçası olan muayyen bir mefhuma dayalı idi.

Fikrî çatışma; Âdem [Aleyhi's Selâm]'ın evlatları arasındaki anlaşmazlıktan, şu günümüze kadar gelen ve Allah'ın dilediği zamana kadar sürecek olan yeryüzündeki tüm çatışmaların esâsıdır. Bunun için fikrî çatışmadan başladık.

bundan nehyettiğine göre, Müslümanları nehyetmesi evlâ bâbındandır. Allah [Subhânehu ve Te'alâ] şöyle buyurmuştur:

“**Ey Ehl-il Kitâb! Niçin hakkı bâtıla karıştırıyorsunuz ve bile bile hakkı gizliyorsunuz?**” [Âl-i İmrân 71]

Dinler arası diyalogdan ve hadâratlar arası diyalogdan neyi murat ettiklerini, bu diyalog ile neyi amaçladıklarını beyân etmemizden sonra, muhtelif -iktisâdî, fikrî, askerî ve siyâsî-türleri ile çatışma meselesine geçiyoruz.

Hadâratlar Arası Çatışma

6. Fikrî ajanları, siyâsî ajanları, muhbirleri yani casusları olmaya elverişli olanları seçebilmek için değişik türleri ile eğitim bursları ve kursları finanse etmek.
7. Zehirlerini akıtmak için sivil toplum kuruluşları, forumlar, enstitüler, uzmanlık merkezleri kurmak ve bol keseden finanse etmek.
8. Arap Dili ile savaşmak, Arapça dışındaki dilleri canlandırmak, milliyetçilik ve vatancılık nârâlarını kışkırtmak.

Hatta çıkarlar çatışması denilen şey bile, aslında fikrî çatışmanın peşi sıra gelen bir fikrî anlaşmazlığa dayalıdır. Sonra çıkarlar çatışması, askerî çatışmaya da varabilir. Askerî çatışmada güçlü olmayan zayıf, çakal yada tilki aslanın avına ne kadar yaklaşıyorsa, bu çıkarlar çatışmasına o kadar yaklaşır. Bu çıkarlar çatışması, aynı hadârata sahip iki devlet yada iki halk arasında olabileceği gibi iki farklı hadârat arasında da olabilir. Amerika, Körfez'e saldırıp işgâl ettiğinde, üzerinde nüfuzunu yaydığına, kurula kurula çöreklediğinde, dikilip çakıldığında, kesinlikle Kuveytlileri kurtarmayı hedeflememişti. Bilakis bu, petrol çıkarları ve nüfuz yayma çatışması idi. Onlardan biri şöyle diyordu: *"Biz, Tanrı'nın hatasını düzeltmeye geldik."* Demek istiyor ki Allah, petrolü Batı'da değil de Körfez'de yaratmakla hâsâ hata etmiş! Yine Amerika eski Dışişleri Bakanı George Schultz, 16.12.1990'da bir televizyon programında şöyle diyordu: *"Velev Kuveyt'ten çıksa bile, Irak'ın askerî olarak imhâ edilmesi gerekir."* Yine Dick Cheney, 03.12.1990'da Kongre önünde şöyle diyordu: *"Her ne şekilde olacağına bakmaksızın bu tür bir saldırının tekrarlanmamasını garantilemek gerekir, velev Saddam Kuveyt'ten çekilse bile."* Bilindiği gibi, Irak, Kuveyt ve diğer Körfez beldeleri, o zamana kadar İngiltere'nin nüfuz muntikasında idi. Bunun için Amerika, İngiltere ile siyâsî ve iktisâdî olarak çatıştıyordu. Bununla birlikte her ikisi de aynı hadâratın mensupları idiler

Fikrî Çatışma

İslâm ile diğer Küfür hadâratları arasındaki fikrî çatışma; fiilî bir realitedir ve bu, -çatışmayı kâfirler başlatmamış olsalar bile- Müslümanlara farzdır. Nitekim bunu başlatan, Devlet'ten önce ve gizlilik devresinde Mekke'de Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'dir ve bu, günümüze kadar böyle devam etmiştir ve Allah'ın dilediği zamana kadar da devam edecektir. Kimi insanlara gözükmese de besbelli ortadadır. Milet ve nihâl [milletler ve inançlar tarihi] konulu kitaplara aşına olanlar, bunlarda, Müslümanların öğrendikleri tüm fikirlere karşı fikrî bir çatışmaya girdiklerini göreceklerdir.

İşte Batı Hadâratı ile İslâmî Hadârat arasındaki bu çatışma, birçok üsluplar ile kendisini gösterir. Bunlardan bazıları şunlardır:

1. Medya araçları üzerinde egemenlik kurmak ve Kapitalist Hadâratın hizmetine yönlendirmek.
2. Batı'nın mefhumlarını yaymak, İslâmî Hadârat'ın bazı mefhumlarını çarpıtmak, onlarla savaşmak ve Müslümanların târihini tahrif etmek için tüm düzeylerde öğretim müfredatları üzerinde egemenlik kurmak.
3. Doğrudan Batıların denetlediği okullar ve üniversiteler kurmak.
4. Batı'nın ve ılımlı-ilerici dostlarının güdümünde, Batı Hadâratı'nı benimseyen ve ona çağırın partiler kurmak.
5. Elit, kültürlü, aydın, âkil veya düşünür dedikleri kimseleri, İslâmî Âlem'in beldelerinde düşünce, kanaat önderleri olmaları için himâye etmek, yıldızlarını parlatmak ve meşhur etmek.

İslâm ile Diğer Hadâratlar Arası Çatışmanın Tarihi

Dinler ve Hadâratlar arası çatışma oldukça eskiye dayanır. Burada bizi ilgilendiren, İslâm ile diğer dînler ve hadâratlar arasındaki çatışmadır. Gerçek şu ki Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] çatlatırcasına hakkı beyân etmekle emrolunduğundan Kıyâmet saatine kadar İslâm, bir çatışma dînidir. Nitekim SallAllahu Aleyhi ve Sellem, emrolunduğunu çatlatırcasına beyân etme emrini aldığı zaman, İslâm'ın mefhumları ile Küfrün mefhumları arasındaki fikrî çatışmaya başladı ve bu fikrî çatışma günümüze kadar süregeldi. Buna başka çatışma türleri eklenmiş olmasına rağmen hiç durmadı ve zaten durması da câiz değildir. Fikrî Çatışma; sert, şiddetli ve keskin üsluplar ile fikirleri tenkit etmektir. Nitekim Rasûl [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] de Allah'ın emrini infâz ederek böyle yaptı.

Allah [Subhânehu ve Te'alâ] şöyle buyurdu: **إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ "Siz ve Allah'ın dışında taptığınız şeyler cehennem yakıtıdır. Siz oraya gireceksiniz."** [el-Enbiyâ' 98]

Ve şöyle buyurdu: **هَمَّازٍ مَشَاءٍ بِنَمِيمٍ 11 مَنَاعٍ لِلْخَبِيرِ مُعَدِّ الْأَيْمِ 12 عُنُقٌ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ " (Herkesi) kötöleyen, laf götürüp getiren, hayrı engelleyen, saldırgan, günahkâr, kaba ve haşin, bir de kötülükle damgalanmış!"** [el-Kalem 11-13]

Ve şöyle buyurdu: **تُمْ إِنَّكُمْ أَنْتُمْ الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ 51 لَا تَكُلُونَ مِنْ شَجَرٍ مَنْ رَقُومٍ 52 فَمَالِؤُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ 53 فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ 54 فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهَيْمِ 55 هَذَا نَزَّلْنَاهُمْ يَوْمَ الدِّينِ 56 نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ "Sonra siz ey sapıklar ve yalancılar! (51) Elbette bir ağaçtan, zakkum ağacından yiyeceksiniz! (52) Karınlarınızı onunla dolduracaksınız! (53)**

Üstüne de kaynar sudan içeceksiniz! ⁽⁵⁴⁾ Susamış develerin (suya saldıracasına) içişi gibi içeceksiniz. ⁽⁵⁵⁾ İşte Dîn Günü onların ziyâfetleri budur! ⁽⁵⁶⁾ Sizi biz yarattık, hâlâ (kesin) tasdik etmez misiniz?" [el-Vâkı'a 51-57]

Ve şöyle buyurdu: **“Şüphesiz mücrimler sapıklık ve çılgınlık içindedirler.”** [el-Kamer 47]

Ve şöyle buyurdu: **“Allah'ın lâneti yalancılara üzerindedir.”** [Âl-i İmrân 61]

Ve şöyle buyurdu: **“Ebu Leheb'in iki eli kurusun!”** [el-Mesed / Tebbet 1]

Ve şöyle buyurdu: **“Asıl sonu kesik olan, şüphesiz sana hınc besleyendir.”** [el-Kevser 3]

Bu fikrî çatışma, Allahu Te'alâ'nın; **ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ** وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُنْهَكِينَ **“Rabbinin yoluna, hikmet ve güzel öğüt ile dâvet et ve onlarla en güzel şekilde cedelleş. Doğrusu Rabbin kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, hidâyete erenleri de en iyi bilendir.”** [en-Nahl 125] kavli ile çelişmez. Zîra “Hikmet”, akli burhan ve reddedilemez hüccettir. “Güzel Öğüt” de güzelce hatırlatmadır. Güzel hatırlatma ise fikirleri ve duyguları birlikte topluca harekete geçirerek olur. Aynen Allahu Te'alâ'nın şu kavli gibi: **إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا 21 لِلطَّاعِينَ مَآبًا 22 لَا يَبْثِنُ فِيهَا أَحْقَابًا 23 لَا يَدْخُلُونَ فِيهَا بِرْدًا وَلَا شَرَابًا 24 إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا 25 جَزَاءً وَفِاقًا** **“Şüphesiz cehennem pusudadır. ⁽²¹⁾ (O ki) tâğutların barınağıdır. ⁽²²⁾ Orada çağlar boyu kalacaklardır. ⁽²³⁾ Orada bir serinlik ve (susuzluk gideren) bir içecek tatmayacaklardır. ⁽²⁴⁾ Kaynar su ve irin müstesnâ. ⁽²⁵⁾ (Yaptıklarına) uygun bir karşılık olarak.”** [en-Nebe 21-26]

“En güzel bir şekilde cedel” ise seninle mücâdele edenin

çeşitli türleri ile sırf medya araçlarındaki çağrılara, kitaplar yayınlamaya ve kişisel temaslara kısıtlamak saflık ve anlayış kıtlığıdır. Oysa bir İslâmî Devlet bulunduğunda, içerisinde cisimleşmiş halde adâlet olur, izzet olur, saadet olur, insâniyet olur ve her çeşidi ile hayır bulunur. En yakındaki de, en uzaktaki de, Müslüman da, Kâfir de bunu hisseder. O Devlet'in varlığı; milyonlarca kitabın, milyonlarca temasın ve binlerce medya aracının işlevini görür. Zikredilenlere Devlet'in de varlığı ilâve edildiği zaman, görürsün ki insanlar fevç fevç Allah'ın dînine girerler.

eziyetinden sakınmandır, yani sana yönelik ezâsından sakınmandır, yani onu boş vermindir. Yine bu fikrî çatışma, Allahü Te'alâ'nın وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا Allahu Te'alâ'nın **“En güzel bir şekilde olmadıkça Ehl-il Kitâb ile cedelleşmeyin, onlardan zulmedenler müstesna!”** [el-Ankebût 46] kavli ile de çelişmez ki bu, cedelde size karşı ezâlarından en güzel bir şekilde sakınmanızdır. Savaşarak veya haklarındaki hükümün icrâsından ve cizye ödemekten imtinâ ederek zulmedenlere gelince; onlar ile cedel, kılıç ile olur. Musanneflerinde İbnu Ebî Şeybe ile AbdurRazzâk'ın, siyer âlimlerinin ve diğerlerinin Ebu Katâde'den tahrir ettikleri şu rivâyet, fikri çatışma hakkındadır:

رَسُولُ اللَّهِ قَالَ لِرَجُلٍ نَصْرَانِيٍّ أَسْلَمَ أَبَا الْحَارِثِ، فَقَالَ النَّصْرَانِيُّ قَدْ أَسْلَمْتُ، فَقَالَ لَهُ « أَسْلَمَ أَبَا الْحَارِثِ، فَقَالَ قَدْ أَسْلَمْتُ، فَقَالَ لَهُ الثَّلَاثَةُ أَسْلَمَ أَبَا الْحَارِثِ، فَقَالَ قَدْ أَسْلَمْتُ قَبْلَكَ، فَغَضِبَ وَقَالَ كَذَبْتَ حَالَ بَيْتِكَ وَبَيْنَ الْإِسْلَامِ خِلَالَ ثَلَاثِ شَرِيكَ الْخَمْرِ وَلَمْ يَقُلْ شَرِيكَ، « وَأَكَلْتَ الْخَنْزِيرَ وَدَعَاؤُكَ لِلَّهِ وَلِدًا ” Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] Nasrânî bir adama: **“Müslüman ol, Ebâ'l Hâris!”** dedi. Nasrânî, **“Ben Müslüman oldum”** dedi. Bunun üzerine ona: **“Müslüman ol, Ebâ'l Hâris!”** dedi. O da **“Ben Müslüman oldum”** dedi. Sonra üçüncü kez: **“Müslüman ol, Ebâ'l Hâris!”** dedi. O da **“Ben senden önce Müslüman oldum”** dedi. Bunun üzerine Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] öfkelenmiş ve şöyle dedi: **“Yalan söyledin. Seninle İslâm arasına üç sıfat engel giriyor: içki satmandır, (râvî: içmendir demedi), domuz yemendir ve Allah'a çocuk isnâd etmendir!”**

es-Sun'ânî, tefsirinde AbdurRazzâk'tan, o da Ma'mer'den, o da Katâde'den tahrir etti ki Ubeyy İbn-u Halef çürümüş bir kemik ile geldi ve onu rüzgâra savurup dedi ki: **“Allah buna mı hayat verecek, Ey Muhammed?”** Nebî [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] şöyle dedi: **“Evet, Allah buna hayat verecek ve senin canını da alacak ve seni ateşe (Cehennem'e) sokacak!”**

el-Hâkim, el-Mustedrak'te, Câbir ibnu Abdullah [RâdiyAllahu Anhumâ]'dan şöyle dediğini tahric ve tashih etti: "Bir gün Kureyş toplandı... Daha sonra Utbe ibnu Rabi'a ibnu Abdi Şems kendisine geldi ve şöyle dedi: "Yâ Muhammed, sen mi daha hayırlısın, (baban) Abdullah mı?"... Bunun üzerine Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] sükut etti. Sonra Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] ona "bitirdin mi?" diye sordu. "Evet" deyince Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] ona şunu okudu: بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ، حم 1 تَنْزِیْلٌ مِّنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ "BismillâhirRahmânirRahîm; Hâ-Mîm (1) (Bu Kur'ân) Rahmân ve Rahîm (olan Allah) tarafından inzâl edilmiştir." [Fussilet 1-2] tâ ki şuraya kadar: فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِّثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ "Eğer yüz çevirirlerse de ki: işte sizi, Âd ile Semûd'un kasırgasına benzer bir kasırgaya karşı uyarıyorum." [Fussilet 13] Bunun üzerine kendisine şöyle dedi: "Yeter! Yeter! Yanında bundan başkası var mı?" Buyurdu ki: "Hayır." Ardından Utbe, Kureyş'e geri döndü. Dediler ki: "Ardından ne var?" Dedi ki: "(Ardında) bir şey bırakmadım. Sizin ondan bahsettiğinizi gördüm, ben de onunla konuştum." Dediler ki: "Sana cevap verdi mi?" Dedi ki: "Evet, heykeli dikili olana and olsun ki ki sizi Âd ile Semûd'un kasırgasına benzer bir kasırgaya karşı uyarmanızdan başka bir şey anlamadım." Dediler ki: "Yazıklar olsun sana! Adam seninle Arapça konuşuyor ve sen onun ne dediğini anlamıyorsun." Dedi ki: "Vallahi, kasırgayı hatırlatmasından başka söylediklerinden hiçbir şey anlamadım." İşte bunlar, SallAllahu Aleyhi ve Sellem'den fikrî çatışma hakkında yapılan rivâyetlerden bazılarıdır.

Aynı şekilde bazı sahabeler de böyle yaptılar. Meselâ; İbn-u İshâk, Zubeyr'e isnâd ettiği rivâyette şöyle dedi: "Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'den sonra, Mekke'de Kur'ân'ı açıktan okuyan ilk kişi, Abdullah ibnu Mes'ûd [RâdiyAllahu Anh] idi. (Râvî) dedi ki: Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in ashâbı bir gün toplanıp dediler ki: "Vallâhi, Kureyş bu

hadâratımız, onların hadâratlarından daha dirençli değildir. Nitekim İslâmî dünya Komünizme, Batılı dünyanın direndiğinden daha kuvvetlice diremiştir. Batılı dünyada maddiyatı ve yaygın ahlâkî yozlaşmaları reddetmeleri, onların aleyhine değil lehine bir kredidir." Gördüğünüz gibi, o bu sözlerinde doğruyu söylemektedir. Fakat bu sözler onu, ne bizim onların ideolojik düşmanları olduğumuzu ilan etmekten alıkoymaktadır, ne de Müslümanlara karşı entrikalar çevirmekten ve onlara karşı Yahudileri desteklemekten sakındırmaktadır. Nitekim "Savaşızsız Zafer" isimli kitabında şöyle demektedir: "İsrail'in bekâsına bağlılığımız derin bir bağlılıktır. Bizler resmî müttefik değiliz, ancak bizi birbirimize bağlayan şey, herhangi bir kâğıt parçasından daha güçlüdür. Bu, mânevî bir bağlılıktır. Geçmişte herhangi bir başkanın asla koparmadığı ve gelecekte de her başkanın içtenlikle koruyacağı bir bağlılıktır bu. Muhakkak ki Amerika, İsrail'in, onu yıkma hedeflerini gerçekleştirmek üzere onu ağır hasara uğratmaya yemin etmiş düşmanlarına asla izin vermeyecektir." Yine "Uygun Fırsat" kitabında şöyle demektedir: "İsrail ve Güney Kore gibi tehdit edilen demokratik hükümetleri korumak üzere, gerekirse, askerî güç kullanmaya hazırlıktaız." Ve şöyle demektedir: "Herhangi bir Amerikan Başkanı yada Kongre, İsrail'in yıkılmasına asla izin veremeyecektir." İşte böyleleri gerçekten İslâm'ın ve hadâratının hakikatini kavramışlardır. Ne var ki onlar, kâfirlikleri, düşmanlıkları ve entrikaları üzerinde ısrar etmektedirler. Zaten bu da pek şaşırtıcı değildir. Zîra Müslüman, Kapitalist Hadâratı kendi ehlerinden daha çok kavrayabilir, yine de dînine ve hadâratına ihlaslı bir Müslüman olarak kalmaya devam edebilir. Tam aksi de gerçekleşebilir. Dolayısıyla asıl olan, Müslümanların böylesi sözlere aldanmamalarıdır.

Muhakkak ki Nübüvvet Minhâcı üzere Râşidî Hilâfet'in varlığı, İslâm ile Küfür arasındaki çatışmanın sarsılmaz esâsıdır. İslâm'ın tatbik edilmediği ve Müslümanların içler acısı bir zayıflık, aşağılanmışlık, geri kalmışlık ve parçalanmışlık durumunda olduğu bir sırada bu çatışmayı,

Arabi Dergisi, Sayı 514] Belçika Dışişleri Bakanı Louis Mitchell ise Berlusconi'nin önceki açıklamalarını yorumlayarak şöyle diyordu: "Avrupa Birliği'ne üye bir devletin başbakanı bu mantıkla konuşursa, tümüyle reddedilir. Herhangi bir hadâratın daha iyi olduğu veya diğer hadâratlardan daha üstün bir konumda bulunduğu yönündeki bir görüş, hepimizin inandığı Avrupalı değerlere tezat olarak değerlendirilir." [el-Cezira kanalındaki mezkur oturumda] Hatta bir "Haçlı Savaşı" ilan etmesi ve çağrıda bulunması bile, Başkan Oğul Bush'un Washington'daki İslâmî Merkez'i [Islamic Center] ziyâret etmekten ve İslâm'ı bir barış dîni olarak tanımlamaktan alıkoymuyordu. Benzer şekilde onun bu saldırısındaki ortağı İngiltere Başbakanı Tony Blair de, İslâm'ı bir barış dîni olarak tanımlıyor ve şu âyet-ül kerîmenin mânâsını da buna delîl gösteriyordu:

"Her kim haksız yere birini öldürürse veya yeryüzünde fesat çıkarırsa, bütün insanları öldürmüş gibidir." [el-Mâide 32]

Dolayısıyla Müslümanların, böylelerinin dile getirdiği aldatıcı ifadelere kanmaması gerekir. Kalplerinin derinlerinde gizli olanları ifşâ eden, onların Müslümanların kanmaması gereken yalan sözleri değil, fiilen yaptıkları eylemlerdir.

Aslında onlar, İslâm'ı hakîkati ile bilmektedirler, hatta belki de bazı Müslümanlardan bile çok bilmektedirler. Daha önce "İslâmî fundamentalizm ise geriye sarar... İslâmcı devrimciler... ideolojik düşmanlardır... Çekilmez ideallerine..." şeklindeki sözlerini aktardığımız Amerikan eski başkanı Richard Nixon, "Uygun Fırsat" isimli kitabında şöyle demektedir: "İslâm sırf bir dîn değildir, dahası büyük bir hadâratın temelidir." Yine İslâm ile Nasrânîlik arasını ayırmakta, aynı kitabında fundamentalistlerden bahsederken şöyle demektedir: "Onlar, geçmişi yeniden canlandırarak önceki İslâmî Hadâratı döndürmeye, İslâmî Şeriat'ı uygulamaya ve İslâm'ı bir dîn ve devlet olarak tanıtmaya kararlıdırlar." Ve şöyle demektedir: "Ancak bizim

Kur'ân'ın kendilerine açıktan okunduğunu hiç işitmedi. Acaba, hangi adam onlara bunu işittirir ki?" Bunun üzerine Abdullah İbnu Mes'ûd "Ben!" dedi. Dediler ki: "Şüphesiz biz senin hakkında onlardan çok endişeliyiz! Ancak biz istiyoruz ki gerektiğinde kendisini bu kavimden men edecek (koruyacak) aşîreti bulunan bir adam olsun." Dedi ki: "Bırakın beni! Muhakkak ki Allah beni onlardan men edecektir." (Râvî) dedi ki: Bunun üzerine İbnu Mes'ûd sabah erkenden çıktı, kuşluk vakti makâma varıncaya kadar gitti. Sonra şunu okudu: {بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ} sesini yükselterek şunu okudu: {الرَّحْمَنُ 1 عَلَّمَ الْقُرْآنَ} "**Rahmân, (1) Kur'ân'ı öğretti**" [er-Rahmân 1-2] (Râvî) dedi ki: "Sonra (bu sesi) okuyorken (bu sese) yöneldiler (kulak verdiler.))" (Râvî) dedi ki: Sonra ona dikkatlice baktılar ve şöyle demeye başladılar: "İbnu Umme Abd, ne diyor böyle?" (Râvî) dedi ki: Sonra şöyle dediler: "O, muhakkak Muhammed'in getirdiğinden bir kısım okuyor olmalı." Bunun üzerine ona doğru kalktılar ve yüzüne yüzüne vurmaya başladılar. O ise Allah'ın okumasını dilediği yere ulaşıncaya kadar okumayı sürdürdü. Sonra oradan ayrılıp arkadaşlarına vardı. Yüzünü yaralamışlardı. Sonra (arkadaşları) ona dediler ki: "İşte senin hakkında endişelendiğimiz tam da bu idi." Bunun üzerine dedi ki: "Allah düşmanları, (gözümde) şimdikinden daha çok hiç küçülmemişlerdi. Eğer isterseniz, yarın sabah erkenden onlara aynısını yapmak için yine giderim." Dediler ki: "Hayır! Bu senin için yeterlidir. Doğrusu sen onlara, kerih gördüklerini işittirmiş bulunuyorsun.""

İbn-u Kesîr Câmî'ul Mesânîd ve's Sunen'de Hâtîb'dan şöyle tahric etti: "Rasûlullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] onu (Hâtîb'ı) İskenderiyye'nin Mukavkıs'ı olan Curayc İbnu Mînâ'ya göndermişti. Kendisine dedi ki: "Nebîniz, kendisini kendi beldesinden çıkaranları niçin dâvet etmiyor?" Ona dedi ki: "Îsâ, Allah kendisini yükseltinceye kadar kendisini katletmek isteyenleri niçin dâvet etmemişse, ondan." Bunun üzerine dedi ki: "Güzel söyledin. Sen, hikmetli birinin yanından gelmiş hikmetli birisin.""

el-Hâkim el-Mustedrak'te "Şeyhayn'ın [el-Buhârî ile Muslim'in] şartına göre sahihtir" diyerek Ebî Mûsâ'dan şöyle tahrir etti: "Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] bize, Necâşî'nin ülkesine varıncaya kadar ilerlememizi emretti. Bu, Kureyş'e ulaşınca Amr-u ibn-ul Âss ile Umâra ibn-ul Velîd'i (oraya) gönderdiler. O ikisi Necâşî'ye hediyeler yığmışlardı. Biz geldik, sonra onlar Necâşî'nin huzuruna vardılar, ona bir hediye verdiler. O kabul edince, onlar da ona secde ettiler. Sonra Amr-u ibn-ul Âss şöyle dedi: "Bizden bir topluluk dînimizden döndüler ve onlar şimdi senin ülkedeler." Necâşî onlara dedi ki: "Benim ülkemde mi?" Dedi ki: "Evet!" Dedi ki: "O halde onları bize gönder." Bunun üzerine Ca'fer bize dedi ki: "Hiçbiriniz konuşmayın. Bugün hatîbiniz benim." Sonra Necâşî'ye vardık ki o, sağında Amr-u ibn-ul Âss ve solunda Umâra ibn-ul Velîd olduğu halde meclisinde oturuyordu. Papazlar [القسيسين = Necâşî ve dostları anlamına da gelir. (Lisân-ul Arab)] ve râhipler de saflar halinde oturuyorlardı. Sonra Amru ve Umâra ona şöyle dediler: "Onlar sana secde etmezler." Yanına vardığımızda, huzurundaki papazlar ve râhipler tarafından "Krala secde edin" diye azarlandık. Bunun üzerine Ca'fer şöyle dedi: "Biz, Allah'tan başkasına secde etmeyiz!" Sonra Necâşî dedi ki: "Bu da nedir?" Dedi ki: "Muhakkak ki Allah aramıza Rasûlünü gönderdi. O, Îsâ'nın, kendisinden sonra Ahmed ismi ile gelecek rasûl diye müjdelediği Rasûldür. Sonra O bize, Allah'a kulluk etmemizi, O'na hiçbir şeyi şirk koşmamamızı, salâhu ikâme etmemizi, zekâtı vermemizi, ma'rûfu emretmemizi ve münkerden nehyetmemizi emretti." (Râvî) dedi ki: Bunun üzerine insanlar onun sözlerine şaşakaldılar. Amru bunu durumu görünce ona şöyle dedi: "Allah kralı ıslah etsin. Onlar Îsâ ibnu Meryem hakkında sana muhâlefet ediyorlar." Bunun üzerine Necâşî Ca'fer'e şöyle dedi: "Peki, arkadaşın, Meryem oğlu hakkında ne diyor?" Dedi ki: "Onun hakkında Allah'ın kaoli şöyle der: O, Rûhullah'tır ve hiçbir beşerin yaklaşmadığı hayâ sahibi bâkire bir kızdan, Meryem'den çıkardığı (yarattığı) kelimesidir." (Râvî) dedi ki: Bunun üzerine Necâşî yerden bir çöp alıp (havaya) kaldırdı. Sonra şöyle dedi: "Ey

Amerikan Yale Üniversitesi'nde târih profesörü olan Paul Kennedy ise şöyle demektedir: "Terörist saldırı tehlikesinin sona ermeyeceği sonucunu çıkarmaktan kaçınmak zordur. Nitekim bu saldırıların meydana gelişini önlemede büyük bir başarı göstermiş değiliz. Cin şişenin boğazından çıktı ve bir intikam ruhu taşıyor; araba patlamaları artık uçak patlamalarına dönüşmüş durumda." [el-Kuds Gazetesi'nin tercümesi, 22.09.2001] Yine Eski Yahudi Cumhurbaşkanı Herzog, 1992'de Polonya Parlamentosu önünde şöyle diyordu: "İslâmî fundamentalizm salgını hızla yayılıyor ve bu yalnızca Yahudi halkına değil, tüm insanlığa karşı bir tehlike arz ediyor." [el-Arabî Dergisi, Sayı 514] Şimon Peres de şöyle diyordu: "Fundamentalizm, Komünizm'in çökmesinden sonra çağın en büyük tehlikesi haline geldi." [el-Arabî Dergisi, Sayı 514] Amerikan Dışişleri eski bakanı Cyrus Vance de şöyle diyordu: "Eylemleri, tahmin edilmesi imkânsız olan bu fanatikler ile uğraşırken dikkatli ve kararlı olmalıyız." [el-Arabî Dergisi, Sayı 514] Fransız Kültür Ansiklopedisi'nde Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] hakkında şöyle denilmektedir: "**Bir katil, anti-Mesih, kadınları kaçıran ve insan aklının en büyük düşmanı...**"

İşte bunlar ve benzerlerinin İslâm'a düşmanlıklarını dışa vuran açıklamaları vazih olarak delâlet etmektedir ki onlar, Kapitalist hadâratları ile İslâmî Hadârat'a karşı şiddetli bir fikrî çatışma icra etmektedirler. Fakat uyuşturmaya devam etmek ve değişimden döndürmek üzere Müslümanları saptırmaya ve gözlere toz saçmaya çalışan başka bir kesim daha vardır ki onların da İslâm'a ve ehline karşı düşmanlıkları az değildir. Nitekim eski Amerikan Başkanı Clinton "Ortadoğu'daki düşmanımız aşırılıktır" diyor, hadâratlar çatışması düşüncesini reddediyordu. Yine mevcut çatışmanın İslâm ile bir alâkasının olmadığını, bunun ancak dîn ve milliyetçilik kisvesi altına gizlenen aşırı güçler arasındaki bir çatışma olduğunu söylüyordu. Bunun İslâmî öğretiler ile çeliştiğini de ilâve ediyor, İslâm'ın dünyada hoşgörü ve ılımlılık yönünde büyük bir güç olduğunu vurguluyordu. [el-

Her ne kadar kapitalist entelektüeller ve karar sahipleri çarpıtarak ve saptırarak gizlemeye çalışsalar da, bunu gündelik yaşıyoruz. Meselâ; Amerikan eski Başkanı Nixon "Uygun Fırsat" isimli kitabında şöyle demektedir: "İzolasyonumuz; ideallerimiz ve tüm dünyada erdemın yayılmasına çağırın dinsel inançlarımız ile çelişir." Yine "Savaşıız Zafer" isimli kitabında şöyle demektedir: "Devrimci İslâmî İdeoloji; modernleşmeye bir tepkidir. Komünizm tarihin saatini ileri sararken, İslâmî fundamentalizm ise geriye sarar... Hem Komünist hem de İslâmci devrimciler, aynı ortak hedefi benimseyen ideolojik **düşmanlardır**: Bu, **çekilmez ideallerine** dayalı egemen bir diktatörlük dayatmak amacıyla, gerekli herhangi bir üslup ile otoriteye ulaşma arzusudur." Yine şimdiki (Mayıs 2002) İtalya Başbakanı Berlusconi'nin de şöyle dediğini görüyoruz: "Hadâratımızın üstünlüğünün farkında olmalıyız. Doğu, Batı Hadâratı'na yönelmeye devam edecektir ve bu yöneliş artacaktır. Bu, bir kez Komünist dünyada meydana gelmiştir, bir kez de İslâmî dünyanın parçalarında meydana gelmiştir." Oslo sürecinin Norveç asıllı koordinatörü Terry Larson, Filistin Müslümanlarının Batı ile normalleşme eğilimini memnuniyetle karşıladı. Düşman Yahudi heyetinin Oslo'daki müzâkereci üyesi, Ori Speer "Rota" isimli kitabında şöyle demektedir: "Başörtüleri, kadınların başlarında görülmemeye ve etekler alttan kısılmaya başladı. Larson'un Batı ile normalleşme eğilimi olarak değerlendirerek memnuniyetle karşıladığı bir husustur bu." Gerçekten de kadınlar Oslo'dan önce Birinci İntifâda sırasında bunu yapmaya cüret edemezlerdi. Yine Amerikan Dışişleri Bakanı eski yardımcısı Phyllis Oakley'nin şöyle dediğini görüyoruz: "Hadâratlar arası çatışmanın kaçınılmaz olduğunu söyleyenler ile hemfikiriz." Amerikan Dışişleri eski bakanı Madeleine Albright da şöyle diyordu: "Kimliğimizden ötürü saldırıya uğradık. Nitekim bizler küreselleşmeye bağlıyız ve demokrasiyi, özgürlükleri ve açık toplumu savunuyoruz. İşte bu, Amerika'nın vazgeçemeyeceği bir esâstır." [el-Kuds Gazetesi'nin Washington'daki Nathan Charles'in sözlerini tercüme ederek yaptığı alıntıda] **Yine**

papazlar ve rahipler topluluğu! Bu kimseler, sizin Meryem oğlu hakkında söylediklerinize, şu (çöpün) eklediği kadarını eklemediler. Merhaba sizlere ve yanından geldiğiniz zâta! Ben şahitlik ederim ki O, Allah'ın Rasûlüdür ve O, İsa'ın Meryem'in müjdediğidir. Üzerimde şu krallık (sorumluluğu) olmasaydı, O'na varır, ayakkabılarını taşırdım. Ülkemde dilediğiniz kadar kalın." Ardından yiyecek ve giyecek verilmesini emretti. Sonra şöyle dedi: "Bu ikisine hediyelerini geri verin!" Ahmed, bu hadîsi Umm-u Seleme [RadiyAllahu Anhâ] dan daha uzunca rivâyet etti ki bu, Ebî Mûsâ hadîsinden çok daha detaylıdır. el-Heysemî bunu el-Mecma'a'da nakletti ve şöyle dedi: "Adamları (râvileri) sahîh adamlardır. Ayrıca İbn-u İshâk bizzat işittiğini açıklamıştır."

Müslümanlar, Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in vefâtından sonra da Küfür dînleri ve hadâratları ile fikrî ve -ileride geleceği gibi- askerî bir mücâdele ile mücâdelelerini sürdürdüler. O kadar ki İslâm, geçmişte -birazı müstesnâ- âlemin dört bir yanına yayıldı. İnsanlar fevç fevç Allah'ın Dîni'ne girdiler. Önceki dînlerini ve hadâratlarını terk edip Akîdesi tek, fikirleri tek, hayata bakış açıları tek, nizâmları tek, maslahatları tek, yüce idealleri -ki Kelimetullah'ı yüceltmektir- tek, yepyeni tek bir Ümmet haline geldiler. Dünyanın liderlik merkezini üstlendiler. Başkentleri aydın fikrin, tevhîd akîdesinin ve âdil şeriâtin ışınlarını saçan merkezler haline geldiler. Sonra âleme Kitâb'ı, Sünnet'i ve Arap dilini taşıdılar. Böylece İslâm, herkesin ideolojisi oldu. Arap diline verilen ihtimâm büyük oldu. O kadar ki aralarından nice müctehidler ve lûgat âlimleri bulunur oldu. Arap ile Acem (Arap olmayan) arasında hiçbir fark olmadı, Allah'ın nîmeti sayesinde birbirlerine kardeş oldu. Bugün görüyoruz ki habis üsluplar ile, Arap diline karşı onu İslâm'dan koparmaya yönelik amansız bir saldırı vardır. Ammiceye (halk diline) yapılan çağrılar böyledir. Müslümanların diğer dillerinin Latin alfabesi ile yazılması böyledir. Yerel lehçelere fasih Arapça olarak itibar edilmesi böyledir. Bilindiği gibi Arapça'yı bilmeyenlerin

İslâm'ı anlaması zordur. İctihâd etmesi imkânsızdır. Onlar istiyorlar ki Arapça, Latince ve Süryanice gibi bir dil haline gelsin! Uzmanlardan, akademisyenlerden başka, kullanım dışı kalan bu dil ile İslâm'ı anlayan kalmasın! Onlar aslında istiyorlar ki Arapça ölü bir dil haline gelsin! Peki, Arapça'yı anlamayanlar, şer'î nassların anlaşılması için gereken haberi ve inşâyı, emri ve nehyi, hakîkati ve mecâzı, illeti ve sebebi, şartı ve mâniyi, âmmü ve hâssı, mutlakı ve mukayyedi, mantukun ve mefhumun delâletini, iltizâmı ve harflerin mânâlarını, sarfı ve nahivi ve diğerlerini nereden bilecek? Muhakkak ki her kim buna çağrıda bulunursa, İslâm'ın apaçık düşmanıdır. Müslümanlardan her kim de bu bâtıllara aldanırsa eblehtir!

Fakat Allah'ın Dinine bu giriş, bizzat Araplar arasında dahi, genel anlamda mükemmel bir şekilde olmadı. Zîra dînler ve mağlup hadâratlar varlıklarını sürdürdü. Gelişmelerine izin veren bir ortamın bulunmamasından ötürü başlangıçta zayıf idiler. Bundan ötürü zındıklar hareketi başarısızlığa uğratıldı ve sindirildi. Ancak daha sonraları Arap dili meselesinin ihmâl edilmesi, ictihâd kapısının kapanmasına ve hükümlerin anlaşılmasında sıkıntıya yol açtı. O kadar ki nihâyetinde Devlet parçandı ve devletçikler haline geldi. Ardından eski hadâratların bazı fikirleri Müslümanlara bulaşmaya başladı. Kimilerine Hind Felsefesi'nin çilekeşlik ve bedene eziyet gibi fikirleri, kimilerine milliyetçi fikirler, kimilerine de ezoterik fikirler bulaştı ve Hilâfet merkezinden kopma eğilimi baş gösterdi. Böylece Devlet zayıfladı ve fetihler durdu. Hatta Haçlılar ve Tatarlar ona göz dikti. Nihâyet Osmanlılar gelip Devlet'in birçok bölgelerini kendi sultanları altında birleştirdiler. Fetihleri yeniden başlattılar. Fakat bu fetihlere daha ziyâde, -ideolojiyi sahîh bir biçimde taşımaksızın- askeri renk galebe çalıyordu. Dolayısıyla fethedilen beldelerin halklarını, -ilk fetihlerdeki gibi- İslâm potasında eritemediler. Nitekim Özbekler, Tâcıklar, Peştunlar, Farslar, Türkler, Berberiler [Kuzey Afrika'da yaşayan bir halk], Hintliler, Deylemler

[Azerbaycan civarında yaşayan bir halk], Türkmenler, Kürtler ve onların İslâm'a olan muhabbetleri ve bağlılıkları ile Osmanlı döneminde fethedilen halklardan Sırpalar, Yunanlar, Macarlar, Hırvatlar, Romenler ve diğerleri arasındaki farktan, bu farkın hissedilmesi mümkündür. Zîra bunlar, Batı ile birlikte Müslümanlara ve devletlerine karşı komplolar kurmada hızlı davrandılar. Her ne zaman bir intikam fırsat bulsalar, hiç kaçırmaz oldular. Sonra İslâm'a karşı kültürel saldırı ve misyonerlik akını başladı. O kadar ki Batılı Hadârat, İslâm Devleti'nin işini bitirmeyi, onu darmadağın etmeyi ve Müslümanların bütünlüğünü parçalamayı başardı. Kapitalist Batı, bununla da yetinmedi. Bilakis milliyetçilik, vatançılık, demokrasi, özgürlükler, beşerî kânunlar, sünî sınırlar gibi mefhumlarının Müslümanlar arasında yayılması uğrunda çalışmaya devam etti. Nüfuzlarını ve mefhumlarını pekiştirerek, çıkarlarını koruyarak, parçalanmışlığı derinleştirerek, Allah'ın yolundan saptırarak ve boyunduruklarından kurtulmaya çalışan tüm muhlislere karşı koyarak kendilerini dost edinen fasit işlerin öncülerini bu devletçiklerin başına diktiler. Bu uğurda, Kapitalist fikirlere harâretle çağrıda bulunan, onları savunan, İslâm'ın hadâratı ile mücâdele eden ve Ümmet'in düşmanları yanında kör bir samimiyet ile kalakalan entelektüel ajanlar da onlara destek oldular. Bu Haçlı Kâfirler ve Müslümanların beldeleri üzerinde karar sahipleri olan ajanları, onları medya ve öğretim araçları ile de donattılar. Böylece saptırdılar ve saptırıldılar! Bu fikrî saldırı hiç durmadı. Kapitalist Hadârat'ın mefhumlarına dönük bu çağrı dâhilinde; özgürlüklere, demokrasiye, çoğulculuğa, sivil topluma, kurumlar devletine, insan haklarına, kadın haklarına, vatandaşlık bağına, dinler arası diyaloga ve benzerlerine var güçleri ile çağırıldılar. İşte bunlar, İslâmî Hadârat ile Kapitalist Hadârat arasında gerçekten şiddetli bir fikrî çatışma olarak değerlendirilir.

Bu çatışma, delîl gerektirmeyecek derecede açık ve nettir.